

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 254 / III Legislatura / Vuitè període

Dimarts, 29 d'octubre de 1991

Comissió de Política Cultural

Presidència
de l'Il·lustre Sr. Joan Colomines

Sessió núm. 51

Proposicions no de llei

Sessió núm. 52

Sessió informativa

SUMARI

Sessió núm 51

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i deu minuts.

Proposició no de Llei sobre la Millora dels Canals de Distribució de la Premsa en Català (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4831).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, 2, 4, 6, 8, de modificació; núms. 3, 9, 10 i 11, d'addició; núms. 5 i 7, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Soto (S) (p. 4832).*

Esmena del G. Mixt (núm. 1, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M) (p. 4833).*

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, de modificació i d'addició, i 2, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Vila i Foruny (CiU) (p. 4833).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4834) i I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4834).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4835).*

L'I. Sr. Vila i Foruny (CiU) intervé per al·lusions (p. 4836).

L'I. Sr. Casanovas (M) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4836).

Votació del punt 1 amb l'esmena núm. 1 del G. Socialista: aprovat per unanimitat (p. 4836).

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4836).

Votació de la resta de la Proposició no de Llei, amb la supressió de l'apartat c) i amb les esmenes admeses núms. 9, 10 i 11 del G. Socialista: rebutjada per 6 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció (p. 4836).

L'I. Sr. Soto (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4836).

Proposició no de Llei sobre el Suport a la programació en català de Ràdio Nacional i Televisió Espanyola (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4836).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4838), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4838), I. Sr. Casanovas (M) (p. 4838), I. Sr. Soto (S) (p. 4838) i I. Sr. Castellnou (CiU) (p. 4839).

L'I. Sr. Vidal-Quadras (P) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4839).

Votació : aprovada per unanimitat (p. 4840).

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda i sis minuts.

Sessió núm. 52

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i deu minuts.

Sessió informativa amb l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre Planificació universitària i recerca (Punt únic de l'ordre del dia.)

Exposició: H. Sr. Conseller (p. 4841).

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a un quart de set de la tarda i deu minuts.

Preguntes subsegüents a l'exposició

Sobre l'actuació en el tema d'universitats i recerca

Formulació: I. Sr. Cadevall (S) (p. 4846).

Resposta: H. Sr. Conseller (p. 4846).

Sobre les actuacions de la CIRIT en la innovació tecnològica

Formulació: I. Sr. Montalat (CiU) (p. 4847).

Resposta: Sr. Secretari de la CIRIT (p. 4847).

Sobre la formació d'investigadors

Formulació: I. Sra. Torrent (S) (p. 4848).

Resposta: Sr. Vice-president de la CIRIT (p. 4849).

Repregunta: I. Sra. Torrent (S) (p. 4849).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 4849).

Sobre els propòsits de capteniment en relació amb la investigació i la recerca al camp

Formulació: I. Sr. Vernet (CiU) (p. 4850).

Resposta: Sr. Vice-president de la CIRIT (p. 4850).

Sobre els objectius de la CIRIT

Formulació: I. Sr. Cadevall (S) (p. 4851).

Resposta: H. Sr. Conseller (p. 4851) i Sr. Vice-president de la CIRIT (p. 4852).

Sobre accions per al foment de la recerca en l'ensenyament no universitari

Formulació: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4852).

Resposta: Sr. Vice-president de la CIRIT (p. 4852).

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda.

SESSIÓ NÚM. 51 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i deu minuts. Presideix l'I. Sr. Colomines, acompanyat del Vice-president, I. Sr. Cadevall, i del Secretari, I. Sr. Padilla. Assisteixen la Mesa els lletrats Sr. Pau i Sr. Sol.

Hi són presents les diputades i els diputats I. Sr. Escudé (en substitució de la I. Sra. Busquets), I. Sr. Coll i Bertran, I. Sr. González i Castells (en substitució de l'H. Sr. Ferrer), I. Sr. Jané, I. Sr. Castellnou (en substitució de l'I. Sr. Masó), I. Sr. Montalat, I. Sr. Padrós, I. Sra. Ribes, I. Sra. Sanabra, I. Sr. Vernet i I. Sr. Vila i Foruny, pel G. P. de Convergència i Unió; I. Sr. Soto i I. Sra. Torrent, pel G. Socialista; I. Sr. Riera i Gasiot, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya; I. Sr. Vidal-Quadras, pel G. P. Popular; I. Sr. Carod-Rovira, per l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i I. Sr. Casanovas, pel G. Mixt.

Ordre del dia

1. Proposició no de Llei sobre la Millora dels Canals de Distribució de la Premsa en Català.

2. Proposició no de Llei sobre el Suport a la Programació en Català de Ràdio Nacional i Televisió Espanyola.

3. Proposició no de Llei sobre la Creació de les Universitats de Girona, Lleida i Tarragona-Reus.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Bona tarda. En aquesta sessió, hi ha tres punts a l'ordre del dia. Els anuncio que el tercer punt, debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Creació de les Universitats de Girona, Lleida i Tarragona-Reus, presentada pel Diputat senyor Joaquim Nadal, juntament amb d'altres quatre diputats del Grup Socialista, ha estat retirada. Per tant, ens quedem amb dos punts, el primer dels quals és debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Millora dels Canals de Distribució de la Premsa en Català, presentada per l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar i defensar aquesta Proposició no de Llei, Esquerra Republicana de Catalunya té algun representant, aquí? Sí.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Tinc la sensació que sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, si vol defensar aquesta seva Proposició no de Llei, té la paraula.

Proposició no de Llei sobre la Millora dels Canals de Distribució de la Premsa en Català

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies. L'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya, ja en la seva fase històrica, no d'Agrupació, sinó de Grup Parlamentari, va presentar el maig de 1989 una pregunta al Govern de la Generalitat demanant-li sobre la possible destinació, en el moment en què es produïssin, dels diners relatius als serrells lingüístics, particularment en allò que feia referència a la possibilitat de donar suport a la premsa en llengua catalana.

Era això el maig del 1989, i el 15 de febrer de 1990 l'honorable Conseller de Cultura responia de manera oral en Comis-

sió, ja que abans la resposta no havia estat feta per escrit, a aquella primera iniciativa d'Esquerra Republicana. Més tard —era el 27 de febrer de 1990— demanàvem la compareixença del molt honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, per tal que informés aquesta Cambra de diversos temes, entre els quals, també, el tema concret dels serrells lingüístics, ja que en aquells moments el conjunt dels mitjans de comunicació del país se'n feien ressò de manera particular en la mesura que, aquests serrells lingüístics, poguessin beneficiar els mateixos mitjans de comunicació.

Finalment, en data 5 de novembre de 1990, vam formular al Govern de la Generalitat la pregunta concreta —pensant sempre en aquesta destinació de cara als mitjans de comunicació— de la possible destinació dels 7.000 milions de pessetes procedents d'aquests determinats serrells lingüístics. La resposta del Conseller va venir puntualment molts pocs dies després, el 12 de desembre de 1990, en la qual es concretava la destinació de 3.500 milions per al primer any i de 3.500 milions per al segon any, els quals, però —pel que sabem—, no han arribat —aquesta segona partida— als seus destinataris, cosa de la qual ens planyem.

Finalment, la culminació d'aquest seguit d'iniciatives parlamentàries d'índole, nivell i grau divers culmina en aquesta Proposició no de Llei que afecta —i ho voldríem deixar molt clar des del primer moment— només un aspecte concret de la problemàtica de la premsa en llengua catalana.

En aquests moments, els mitjans de comunicació escrits, al nostre país, es decanten de manera favorable cap a un ús no només hegemònic i majoritari, sinó pràcticament exclusiu del castellà en les publicacions que podem trobar en els nostres quioscs. Està comprovat que, de les prop de tres-centes-cinquanta publicacions de caràcter divers que es troben en un quiosc mitjà de les nostres ciutats, tan sols quatre són escrites en allò que l'Estatut configura, estableix i marca com a llengua pròpia de Catalunya.

Per a algunes d'aquestes publicacions —hi insisteixo: per a algunes, no pas doncs per a totes—, guanyar la batalla del quiosc és una batalla realment important. I queda clar que per guanyar aquesta batalla el procés de distribució de la premsa en llengua catalana hi ocupa un lloc més que destacat. Si hem de fer un recorregut precipitat pel que són alguns dels elements conflictius i problemàtics de tota la xarxa de distribució de premsa en català afirmariem, en primer lloc, que en països diversos hi ha hagut solucions diverses a tot el que són les xarxes i canals de distribució. Des de la situació francesa, on des de la Segona Guerra Mundial ençà existeix, amb capital públic i privat, una distribuïdora mixta, fins a la constatació que, avui, bona part de les distribuïdores privades són estrictament sucursals de grans empreses distribuïdores de Madrid, i per tant funcionen amb una lògica estatalista aliena a la realitat lingüística, social i cultural del nostre país.

Algunes publicacions en català —a diferència d'altres en llengua castellana— funcionen també a partir del règim de percentatge, cosa que, tenint en compte que les publicacions en català tenen un tiratge reduït, pateixen un preu fix per distribució.

Altres elements a prendre en consideració són el fet que els punts de venda de les distribuïdores —els punts convencionals, regulars de venda de les distribuïdores— sovint coincideixen molt poc amb allò que són els punts normals de consum de productes escrits en català —sovint, per exemple, llibreries o tendes

i botigues de característiques singulars— ja que els llocs destinataris són absolutament diferents.

Entre el 40 i el 50% del preu facial, és a dir del preu que consta a la coberta de les respectives publicacions, queda ja en mans de les mateixes distribuïdores, motiu pel qual les conseqüències econòmiques de caràcter negatiu són òbviament molt clares.

No tan sols això sinó que determinades publicacions diguem-ne especialitzades, publicacions juvenils, culturals, de caràcter esportiu, de caràcter religiós, ja han quedat bandejades absolutament de la normalitat de venda. És a dir, han quedat situades fora del corrent convencional del quiosc i es veuen forçades a utilitzar només la via de la subscripció directa.

Creu Esquerra Republicana —i amb això acabem la nostra intervenció— que, un cop des del Govern de la Generalitat s'ha realitzat un esforç realment notable i que en molts dels seus aspectes nosaltres aplaudim i compartim per tal de consolidar un espai àudio-visual en català, prioritari —tal com estan les lleis del mercat cultural avui— per a la normalització lingüística, l'objectiu d'un espai català de comunicació requereix també aportar solucions institucionals a la problemàtica de la premsa escrita, concretament en el terreny de procés de distribució.

Resoldre aquest aspecte és decisiu si es vol, realment, l'articulació en la normalitat d'una premsa nacional, tan allunyada de la condemna a la marginalitat com de la dependència permanent de les subvencions institucionals directes.

La nostra proposta té tres punts molt clars. En primer lloc, reconèixer des del punt de vista institucional el paper, l'enorme paper positiu jugat per la premsa escrita en català en el procés col·lectiu de redreçament nacional. En segon lloc, instar el nostre Govern —al marge, complementant, enfortint les mesures que ja duu a terme— a presentar —amb la consignació pressupostària adient— un pla urgent que prengui en consideració aquest punt clau per a algunes publicacions en llengua catalana —precisament les de més tiratge—, que és la distribució de la premsa. I finalment que aquest pla de mesures urgents contingui, si més no, alguns aspectes com és la possibilitat d'establir una xarxa de distribució amb criteris moderns, comercials i competitius; la fixació —com fan altres publicacions en llengua castellana— de mecanismes d'incentivació a la distribució de premsa per a tots els agents que intervenen en el procés; el manteniment —ja tindrem ocasió de comentar-ho quan es defensin algunes de les esmenes— amb caràcter experimental d'una xarxa estable, a més a més, de la presència de premsa catalana en els llocs normals que són els quioscs normals de punts de venda de publicacions en català; i finalment, una gran campanya institucional que estimuli els ciutadans i ciutadanes d'aquest país a llegir premsa en allò que segons l'article tercer de l'Estatut és —i no sempre ho sembla— la llengua pròpia de Catalunya.

És, doncs, amb aquest ànim que presentem aquesta Proposició no de Llei. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Abans de passar a les esmenes, voldria dir l'agraïment d'aquesta Presidència a l'il·lustre Diputat d'Iniciativa per Catalunya, senyor Ignasi Riera, que ha apagat el seu cigar a la més lleugera indicació d'aquesta Presidència; és a dir que l'exemplificació seria una cosa, doncs, molt bona de seguir.

Les esmenes presentades en aquesta Proposició no de Llei són, en primer lloc, les del Grup Socialista. Per defensar-les té la paraula el senyor Soto, que també apaga el seu cigar...

El Sr. SOTO: Senyor President, senyores i senyors diputats. Tornem avui en aquesta Comissió, per enèsima vegada —no serà pas l'última tampoc—, a parlar de la premsa escrita en català; i he dit que no serà l'última perquè ben aviat en aquesta mateixa Comissió hi haurà iniciatives parlamentàries del Grup Socialista, amb una direcció coincident amb l'esperit i amb la voluntat de la Proposició no de Llei que avui presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I parlem avui de premsa escrita en català, malauradament —i dic malauradament perquè el nostre desig seria que d'aquest tema no n'haguéssim de parlar, perquè la realitat del país fos una realitat ben diferent a la que és la realitat actual.

I nosaltres, al començament d'aquesta intervenció, hem d'assenyalar que el Govern de Catalunya, que el Govern de Convergència i Unió, el Govern que presideix el senyor Pujol, té un deute moral, un deute polític i un deute —des del nostre punt de vista— econòmic, també, amb aquest sector. I és un deute que cal pagar, que cal pagar perquè el futur de la premsa escrita en català, senyor President, senyores i senyors diputats, és el nostre futur.

La Proposició no de Llei que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és una Proposició no de Llei que compartim. Està ben explicada i ben raonada a l'exposició de motius i en la intervenció que fa pocs minuts ha fet el senyor Josep Lluís Carod-Rovira. Significaria un pas endavant en un canvi de política del Govern en la premsa en català i, per tant, ja anuncio des d'aquest moment, senyor President, que nosaltres li donarem suport, s'acceptin o no les esmenes que el Grup Socialista ha presentat, esmenes que —des del nostre punt de vista— han volgut millorar i ampliar el contingut de la Proposició no de Llei presentada. La nostra esmena desitjaria que, a part també de la millora dels canals de distribució de la premsa en català, s'establís un pla d'ajuts als mitjans de comunicació en català.

Més enllà del contingut estricte de les esmenes i d'una defensa particular de cadascuna d'elles, ja ho dic, la voluntat és aconseguir que hi hagi una política d'ajut a la premsa escrita en català per part del Govern que sigui mereixedora de tal nom. I en aquest sentit estan presentades el conjunt d'aquestes esmenes, que intenten establir uns criteris objectius per a aquestes ajudes, establir també una comissió per al foment dels mitjans de comunicació que s'encarregués d'una forma neutral, objectiva, del repartiment d'aquestes ajudes —malauradament, en tots els temes de mitjans de comunicació, en aquesta Cambra hem hagut de parlar moltes vegades de sectarisme i d'arbitrarietat per part del Govern— i el nostre desig seria que aquestes ajudes es fessin d'una manera molt més objectiva i per una comissió que fos una comissió plural i representativa del conjunt de la societat catalana, i finalment, fem esmenes per aconseguir que aquest fons d'ajut als mitjans de comunicació escrits en català estigués ja inclòs en el pressupost de la Generalitat del 1992.

Ja anuncio que estem en disposició de transaccionar, de retirar aquelles esmenes que no fossin congruents amb el contingut de la Proposició no de Llei presentada per Esquerra Republicana de Catalunya. Per tant, ja anuncio, des d'aquest moment, la nostra voluntat d'avançar en aquesta direcció i que avui poguéssim sortir d'aquesta Comissió amb un pas endavant en la direcció que —jo crec— tots desitjàvem.

I en aquest sentit, per tant, no allargo més la meua intervenció; acabo anunciant el nostre vot favorable a aquesta Proposi-

ció no de Llei i fent una crida a la sensatesa de la majoria governamental en aquesta Cambra perquè avui el resultat d'aquesta Comissió sigui un resultat positiu i no sigui el resultat trist que ens temem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Han presentat esmenes també el Grup Mixt. El representant d'Esquerra Catalana, en nom del Grup Mixt, senyor Marçal Casanovas, té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Sí, nosaltres no cal dir que estem plenament d'acord amb la presentació que ha fet el ponent d'aquesta Proposició no de Llei sobre el fons del problema i el voldríem també —com ell i com el Diputat socialista acaba de fer ara aquí, també—, el voldríem veure solucionat al més aviat millor.

Però hi ha un punt en el qual nosaltres dissentim, que és el que esmenem, que és l'apartat c) del punt 3, que diu: «el manteniment amb caràcter experimental d'una xarxa estable de punts de venda de publicacions periòdiques en llengua catalana». Nosaltres creiem que això no contribuiria al que tots volem: la normalització de la nostra llengua a Catalunya.

Crear un canal fora dels canals habituals de distribució i comercialització de la premsa, creiem que fóra crear una mena de... —com ho diria jo?— de reserva espiritual de la nostra llengua, on es canalitzarien les publicacions en català i, d'altra banda, doncs, entraria en competència amb la distribució normal que s'hauria de fer —que creiem que s'ha de fer— d'aquesta premsa. O sigui, en els quioscs i llibreries —com molt bé ha dit el ponent que ha presentat això—, guanyar la batalla dels quioscs.

Per guanyar la batalla dels quioscs no és bo —al nostre entendre— que es mantingui una cadena de distribució de caràcter experimental. El que s'ha de fer és tota aquesta sèrie de mesures que es preveuen, i que certes esmenes detallen, doncs, que aquestes mesures es portin a terme, però no creant una xarxa paral·lela, que sempre hem vist que les xarxes paral·leles, en lloc de fomentar, el que fan és dividir la comercialització del producte en qüestió.

Per tant, senyor President, anunciem que si es manté aquest punt c), en el moment de la votació demanaríem que es votés per separat de la resta de la Proposició no de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas.

El tercer Grup que ha presentat esmenes a aquesta Proposició no de Llei és el Grup de Convergència i Unió; el senyor Jordi Vila té la paraula per defensar-les.

El Sr. VILA I FORUNY: Gràcies, senyor President. Em limitaré estrictament a la Proposició no de Llei sobre la Millora dels Canals de Distribució de la Premsa en Català, presentada per l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, i a la defensa de les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió.

Pel que fa al primer punt de la Proposició no de Llei, amb el qual, naturalment, estem totalment d'acord, el punt primer de la nostra esmena número 1, el que fa és fer extensiu el reconeixement a tots els mitjans de comunicació social en català. Em sembla que és una qüestió de pura i estricta justícia, i afegim que cal assegurar la presència d'una premsa escrita en català per consolidar el procés de normalització lingüística. Si el senyor Carod-Rovira ens accepta aquesta esmena, doncs, ens

semblarà molt bé, però ja li avanço que si no ens l'accepta, també li votarem favorablement, a favor, el primer punt de la Proposició no de Llei.

El punt 2 de la nostra esmena número 1 substituiria els punts 2 i 3 de la Proposició no de Llei. La preocupació que manifesta el senyor Carod-Rovira en l'exposició de motius, per la situació extraordinàriament desfavorable i anòmola en què es troba la premsa escrita en català respecte a la castellana és la nostra preocupació i és la preocupació del Govern de la Generalitat. No sembla pas, però, que la causa d'aquesta situació sigui deguda a la distribució. La causa, dissortadament, és molt més greu i profunda: és el baixíssim índex de lectura en català com a conseqüència de la deshabituació a fer-ho per part de la majoria de catalans, que són analfabets en la seva mateixa llengua, tota una generació sense escola ha produït aquests resultats.

La premsa catalana, els diaris i la premsa comarcal que es distribueixen en quioscs ho fan sense especials dificultats. Per a la resta de revistes i publicacions, la no anada a quiosc no és per problemes de distribució, sinó pel problema del retorn. Sembla que no és ben cert del tot que la distribució de premsa estigui en mans de distribuïdores madrilenyes que actuen amb una lògica estatalista que no es correspon amb les característiques socio-culturals de la realitat catalana. La distribució es fa a través de xarxes molt complexes de distribuïdors i subdistribuïdors, molts dels quals són ben catalans.

Pel que fa a les llibreries, les revistes especialitzades els són distribuïdes de la mateixa manera i pels mateixos distribuïdors que els són distribuïts els llibres. Establir una xarxa pública de distribució de premsa catalana comportaria, al nostre entendre, molts més problemes dels que podria resoldre. Els nostres diaris desitgen arribar al quiosc pels mateixos sistemes i canals que hi arriba la premsa en castellà, tampoc no desitgen uns punts de venda especialitzats en premsa catalana, que fàcilment es convertirien en una mena de guetos catalanescos. Altrament, una xarxa d'aquesta mena tindria uns costos tan elevats i podria arribar a originar tal quantitat de problemes que difícilment podria arribar mai a actuar amb criteris competitius.

Sí que cal, però, seguir ajudant la premsa en català, tal com ho marca, d'altra banda, la Llei de Normalització Lingüística i tal com ho ve fent el Govern de la Generalitat, per tal que, gradualment i a mesura que noves promocions que ja han tingut escola catalana es vagin incorporant a la lectura, que aquella situació tan anormal es vagi transformant i s'arribi a una situació de normalitat en què la premsa catalana trobi, al quiosc i a tot arreu, el lloc que li correspon.

És per aquestes raons que no podem votar favorablement els punts dos i tres de la seva Proposició no de Llei, i ens seria molt plaent que volgués acceptar la nostra esmena, que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a prosseguir la política de foment a la premsa escrita en català, que fins ara ha comportat un important creixement d'aquest mitjà arreu del país, actualitzant i adequant els criteris i els mecanismes de suport que li permetin assolir la incidència social que correspon a una premsa escrita en la llengua pròpia de Catalunya».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jordi Vila. Havent intervingut els grups que han presentat esmenes, ara poden dir la seva posició el Grup d'Iniciativa per Catalunya? El se-

nyor... Vol que sigui abans el Grup del Partit Popular de Catalunya?, doncs, que ho sigui. El senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Jo no parlaré en nom d'Iniciativa per Catalunya, però. És a dir, jo parlaré en nom del Grup Popular..., amb el permís del senyor Riera...

El Sr. PRESIDENT: No, no, parli en nom del PPC.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Exacte, exacte. Gràcies, senyor President, m'agrada la seva capacitat de síntesi, senyor President. (Rialles.)

Bé, el Grup Parlamentari Popular ja anuncia que demanarà vot separat del primer punt de la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana. Quant a aquest primer punt, el nostre Grup ja anuncia el seu vot favorable, perquè ens sembla innegable que els mitjans de comunicació han jugat un paper decisiu i positiu per a la normalització lingüística a casa nostra.

En canvi, votarem en contra dels punts segon i tercer de la proposta que se'ns presenta a debat, perquè, des del Grup Parlamentari Popular, entenem que Catalunya és un escenari lingüísticament privilegiat per la seva enriquidora pluralitat, en el qual l'acció institucional ha de dirigir-se a potenciar la difusió del català, però això no es pot fer en cap cas mitjançant la distorsió dels mecanismes del mercat; mecanismes que, d'altra banda, són els que generen competitivitat i, en conseqüència, qualitat. Amb el recolzament institucional i l'esforç de tots hem aconseguit el que fa poc temps enrere era només un objectiu: la normalització lingüística a casa nostra.

Des del nostre punt de vista, ja n'estem, de normalitzats; el mateix Director General de Política Lingüística, el senyor Renui, que no sembla sospitos en aquest àmbit, manifestà recentment que calia procedir a l'actualització de la Llei de Normalització Lingüística, aprovada l'any 83, perquè, segons va dir —van ser les seves paraules—: «ja hem superat l'etapa de la difusió del coneixement de la llengua». El nostre Grup Parlamentari està plenament d'acord amb aquesta apreciació; creiem acabada aquesta etapa en el procés de normalització lingüística, i cal que aquest tema sigui novament objecte d'un debat profund i acurat en el Parlament de Catalunya, que fixi la política a seguir a partir d'aquest moment, fonamentada —com ho va ser l'any 83— en el consens, sense actuacions que suposin coaccions legals com la que sembla que es prefigura en alguns articles del Projecte de Llei de l'Estatut del Consumidor, o sense —com pretén la Proposició no de Llei que en aquest moment ens ocupa— intervencions en el que són regulacions del mateix mercat, cosa que posaria els qui publiquen premsa en llengua no catalana en una situació de greuge comparatiu pel que fa a la seva distribució, o també sense gastar-nos fons públics amb polítiques massa sovint erràtiques o voluntaristes.

Per exemple, la darrera campanya «El català, eina de feina» ens ha costat més de 80 milions de pessetes i, francament, tal com està el panorama, potser aquests diners haurien trobat un millor fi amb altres destinacions.

No ens podem plantejar, a hores d'ara, la nostra política lingüística en termes de guanyar la batalla del quiosc; en canvi és l'hora de replantejar-nos les intencions i els objectius a assolir i les implicacions de la nostra política lingüística des del rigor, des de la profunditat i, sempre, amb el ple respecte a la realitat plural de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleix Vidal-Quadras. Ara, el senyor Ignasi Riera, li va bé?, d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Iniciativa per Catalunya vol començar felicitant el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per la sensibilitat que ha tingut a l'hora de plantejar aquest tema, i, alhora, vol anunciar l'acord total d'Iniciativa per Catalunya amb aquesta Proposició no de Llei, tant si són acceptades com si no són acceptades les esmenes dels tres grups que n'han fet: del Grup Mixt, del Grup Socialista i de Convergència i Unió, tot i que també volem dir que ens agradaria que les primeres esmenes, les referides al punt primer, que eixamplen el reconeixement a la funció històrica duta a terme per la premsa escrita en català a la resta de mitjans de comunicació en català, coherentment amb un dels punts de l'ordre del dia que ens tocarà defensar a nosaltres, fossin acceptades pel Grup proponent. Però —ho repeteixo—, tant si les accepten com si no, hi donarem el nostre vot favorable.

És interessant, també, que aquesta Proposició no de Llei arribi abans del debat pressupostari, és a dir, quan els grups que donem suport a aquesta Proposició no de Llei, en la defensa del Pressupost insistim en la necessitat de continuar comptant amb suports específics per al llibre en català i per a la premsa en català i per als mitjans de comunicació en català, crec que no hauré d'explicar per quines raons ho fem, perquè ja, en tot cas, són les raons que hem plantejat avui i que hem plantejat avui els diferents grups que donem suport a la Proposició d'Esquerra Republicana de Catalunya.

És evident que hi ha una qüestió de tipus, diguem-ne, tècnic important, alludida ja per alguns dels companys que m'han precedit en l'ús de la paraula. Sense un increment de lectors, la distribució és un peix que es mossega la cua; el cost d'una distribució ben feta, tant de llibres com de publicacions, és molt car, suposa molt sovint gairebé el 50% del cost de preu de venda al públic de les publicacions, cosa que ha fet que publicacions que han subsistit —i han subsistit amb normalitat mentre només s'han mantingut a base de subscripcions—, al moment que han arribat al quiosc han trobat que no podien subsistir i que no podien assumir el cost de les devolucions de quiosc d'aquelles publicacions —això s'ha de tenir en compte—, vol dir, per tant, que una mesura —diguéssim— aparentment generosa de dir que totes les publicacions vagin a quiosc, no sempre és la millor de les mesures, perquè pot ser que amb el retorn d'aquests nombres d'exemplars no venuts no es puguin cobrir les despeses dels exemplars o del cost de la publicació. Per tant, s'ha d'estudiar molt bé aquest tipus de distribució selectiva a quiosc i el control d'aquesta distribució, i, en tot cas s'han de preveure els costos de l'operació que inicialment sempre serà una operació, des del punt de vista econòmic, poc rendible.

Com que no sabem fins a quin punt seran acceptades les esmenes dels altres grups, i hi ha un conjunt d'esmenes del Grup Socialista que parlen no solament de la distribució, sinó del foment d'aquestes publicacions, jo voldria fer meua la manifestació d'intencions de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català, enviada a la Mesa d'aquesta Comissió de Política Cultural del Parlament amb data del 25 d'octubre del 91, en la qual es manifesten en aquests termes: «L'Associació de Publicacions Periòdiques en Català, APPC, manifesta públicament la seva protesta per la decisió del Consell Executiu de no atorgar

les subvencions addicionals per a la normalització lingüística a les publicacions en català. Estima que en els acords signats el 19 d'abril de 1990 per Joaquín Almunia, Miquel Roca i Joan Guitart s'especifica que aquests ajuts seran per dos anys, clàusula tercera de l'acord». L'APPC manifesta també que: «les publicacions que integren l'Associació —unes trenta—, des de fa anys han fet una tasca de normalització lingüística que l'Administració no ha reconegut mai en el seu just valor. L'Associació es reserva el dret d'emprendre les accions legals que li puguin correspondre...», i és signat a Barcelona el 25 d'octubre de 1991.

Resumint, per tant, Iniciativa per Catalunya donarà suport a aquesta Proposició no de Llei, tant si el Grup proponent accepta com si no accepta les esmenes presentades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

No havent-hi a la sala cap més grup, i manifestant que el senyor Xavier Latorre acaba d'excusar la seva presència, ara donarem pas al... Que el representant d'Esquerra Republicana de Catalunya ens digui, estrictament, si accepta o no accepta les esmenes i ens faci una proposta, en tot cas, de com podem engegar aquest tràmit.

Té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President.

Farem els possibles per cenyir-nos estrictament a l'estricta prec que ens ha formulat, estrictament, des de la presidència el senyor President.

I ara les esmenes presentades: una que és comuna als tres grups. Ja els hem avançat, en el moment de presentar la nostra proposta, que no es tractava, en absolut, de voler situar la premsa catalana en una situació de gueto —malgrat tot, em penso que és una realitat evident que ja és, en aquests moments, la premsa catalana una situació de gueto—, sinó que el que nosaltres plantejàvem era que, al marge de l'impuls i l'estil o la presència de premsa catalana en els quioscs convencionals, es pogués facilitar, en uns punts de venda concrets, el conjunt de revistes de caràcter divers, escrites en llengua catalana, de procedència territorial i temàtica diversa.

Com sigui, però, que el manteniment d'una esmena d'aquestes característiques podria ser interpretat, pel que veiem —i tots els grups hi hem coincidit de manera negativa, per l'objectiu que se suposa que ens és comú a tots—... acceptem, doncs, aquesta esmena comuna als tres grups i, per tant, retirariem, en el punt 3, la lletra c). És a dir, exactament aquell punt que diu literalment «Manteniment amb caràcter experimental d'una xarxa estable de punts de venda de publicacions periòdiques en llengua catalana».

Altres de les esmenes són les presentades, en aquest cas, pel Grup Socialista. Coincideix el Grup Socialista —com hi coincideixen el Grup de Convergència i Unió i, també, les manifestacions dels altres portaveus— en el fet de voler eixamplar el conjunt dels mitjans de comunicació, no només a la premsa escrita, aquest reconeixement, el paper històric jugat per la premsa escrita —dèiem nosaltres, ja que es tractava, aquesta proposició, només de la premsa escrita— en el procés de redreçament nacional, cultural i lingüístic. Òbviament, en aquest procés de redreçament, són el conjunt dels mitjans de comunicació els que han jugat a aquest procés i, per tant, amb molt de goig, assumiríem aquesta esmena. El que passa és que la pro-

posta que faríem seria una transaccional, que entenem que podria recollir les aspiracions dels dos grups, tant del Grup Socialista com del Grup de Convergència i Unió, i seria: estrictament allà on la nostra proposta parla de «premsa escrita», substituir el mot de «premsa escrita» pel de «mitjans de comunicació». Si els altres dos grups s'hi avinguessin, amb molt de gust aquesta proposta, diguem-ne, podria, efectivament, prosperar.

Tot plegat pel que fa al paràgraf número 1.

Pel que fa a la resta d'esmenes del Grup Socialista, en relació amb l'esmena número 2, l'admetríem també com a bona. Per tant, en coherència amb el que acabem de dir —és a dir, un pla d'ajuts, no ja només a la premsa escrita, sinó al conjunt de mitjans de comunicació en català—, motiu pel qual, pel que acabem de dir, «mitjans de comunicació en català» no ho admetríem en aquest cas, perquè entenem que pot ser objecte d'una altra proposició no de llei, tan digna i respectable com ho pugui ser aquesta, que són les esmenes número 3 i número 4, que... i número 3, 4, 6 i 8; no admetríem aquestes esmenes, perquè fan referència simplement a la presència parcial en els mitjans de comunicació de la llengua catalana. Entenem que això hauria de ser objecte d'un altre tractament i, per tant, aquestes, doncs, no les admetríem.

Sí que admetríem, en canvi... He dit, si no ho recordo malament —perquè al final podem acabar tots plegats errats de comptes—, que no admetríem l'esmena 3, la 4, la 5, la 6 i la 8. (*Remor de veus*). No he dit això? Si no ho he dit...

El Sr. PRESIDENT: La 3, la 4, la 6 i la 7.

El Sr. CAROD-ROVIRA: No, no, doncs...

El Sr. PRESIDENT: La 7 ja estava... I la 8.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Ho rectifico: la 3, la 4, la 5, la 6 i la 8. M'havia deixat la 5, senyor President. (*Remor de veus*) 3, 4, 5, 6 i 8 no les admetríem com a esmenes incorporades al text inicial nostre. Sí que admetríem, en canvi, després del que hem dit de l'esmena 1 i 2, l'esmena número 7, òbviament, perquè és la supressió d'aquell paràgraf, al qual ja hem fet abans referència, on coincidien, també, Convergència i Unió i el Grup Mixt; i admetríem, també, aquestes concrecions ja pressupostàries, la creació d'una comissió de foment dels mitjans de comunicació i altres referències d'índole semblant, que configuren les esmenes 9, 10 i 11 del Grup Socialista.

Finalment, i en relació amb l'esmena segona del Grup de Convergència i Unió, queda clar, després de les paraules del senyor Vila, que sota cap concepte podem admetre aquesta esmena, perquè si el senyor Vila ens parla en la seva intervenció d'un, literalment —dic—, «baixíssim índex de lectura en català», no se'ns acut de quina forma es pot promoure l'actitud contrària al baixíssim índex de lectura en català, votant precisament en contra d'un text on es parla de llençar una gran campanya per estimular la lectura en llengua catalana. Com que això és, pel cap baix, paradoxal —si no tirant a contradictori—, és obvi que no ho podem admetre. Més encara quan, literalment, en la proposta de la seva esmena número 2, parla de «prosseguir la política de foment a la premsa escrita en català». I, també, literalment —n'he pres bona nota— diu: «tal com ho ve fent el Govern de la Generalitat».

Senyor Vila, senyores i senyors de la majoria, si és tal com ho ve fent el Govern de la Generalitat, és evident que aquest no és el camí adequat, perquè, si aquest fos el camí, l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català, el text de la qual ens

acaba de llegir el senyor Ignasi Riera, no hauria estat adreçat al conjunt dels grups parlamentaris i a aquesta Comissió de Política Cultural, perquè vol dir que els interessos —pel que sembla— de la premsa en català van per una banda i les preocupacions del Govern —malauradament, pel que veiem—, per una altra.

Justament, doncs, per no fer caure la premsa catalana en un gueto, és el motiu pel qual no admetrem aquesta esmena que ens ha presentat el Grup de la majoria. Cadascú, doncs, a l'hora de la veritat votarà a qui votarà i tindrà, en la coincidència de vot, els aliats de vot que tindrà.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira.

Senyor Vila. Per...

El Sr. VILA I FORUNY: Per al·lusions em sembla que em pertoca un torn.

(*Remor de veus.*)

El Sr. VILA I FORUNY: Bé, el senyor Carod-Rovira acaba d'afludir-me, repetidament, però hi ha un punt que sí que m'agradaria puntualitzar, que és el que fa referència a la impulsó d'una gran campanya institucional d'estímul a la lectura de premsa en català.

Jo, en aquest cas, no n'havia parlat, però sí que crec que...

El Sr. PRESIDENT: Parli de l'aflusió, eh? Tal com està parlant, de l'aflusió.

El Sr. VILA I FORUNY: Sí, sí, l'aflusió. Aquesta..., és discutible la conveniència d'aquest tipus de campanyes. És discutible, perquè tornem a parar en aquell tema del gueto: «llegiu en català, sigui bo o sigui dolent» no? No senyor: llegim... (*Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció de l'I. Sr. Vila i Foruny.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, si no vaig errat... És clar, aquí hi ha moltes esmenes... Hi ha una cosa que queda molt clara i és que el punt 1, que s'ha parlat d'una transaccional, tinc la impressió que només acceptant l'esmena del Grup Socialista ja queda resolta la qüestió.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Efectivament.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, el punt 1 seria un punt que es podria votar directament. Aleshores, jo penso que la resta, havent-se suprimit les esmenes 3, 4, 5, 6, 7 i 8, també es podria votar. I, després, queden les esmenes 9, 10 i 11, que no sé si les ha admès Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*) Les ha admès? Aleshores les passaríem a votació, aquestes esmenes. És a dir, que es podria votar en tres blocs, si volen, o en dos.

En dos. Jo crec que en dos, també, ja ho solucionarem.

Per tant, votem primer el punt número 1, que és el text que hi ha en el *Diari de sessions* de la Proposició no de Llei, en la qual s'hi inclou l'esmena socialista que canvia la locució «la premsa escrita» pels «mitjans de comunicació». Senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Escolti'm, senyor President, jo no sé per què no podem votar tota la proposició amb aquestes dues esmenes del...

El Sr. PRESIDENT: No senyor.

El Sr. CASANOVAS: ...dels Socialistes...

El Sr. PRESIDENT: No, perquè el senyor Vila em demanarà separació.

El Sr. CASANOVAS: Ah! Ho demanarà per separat?

El Sr. PRESIDENT: M'ho demana?

No m'ho demana. (*Remor de veus.*)

Per tant, votem el primer punt. Els que estiguin d'acord amb aquest primer punt, en les condicions que jo els he dit, que aixequin el braç.

Moltes gràcies. Els que estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest punt ha estat votat per la unanimitat dels presents.

Votem ara... Es pot votar tot, senyor Carod-Rovira?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí. Potser per acabar de situar-nos una mica, jo entenc, que el que hauríem de votar ara, és, com apuntava la Presidència, just els altres dos punts amb... llevant-hi l'apartat c), que és aquella esmena que hem retirat —aquell text inicial que hem retirat nosaltres— i incorporant, ja, en la votació les esmenes del Grup Socialista que nosaltres hem admès. I, així, entenc que d'una sola votació, amb una sola votació, per part nostra podia quedar tot inclòs. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, per tant, passem a votació aquest segon grup amb totes aquestes incorporacions. Els senyors i senyores diputats que estiguin d'acord en aquest punt?

Els que estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta resta de la Proposició no de Llei no ha estat acceptada per 13 vots en contra i 6 vots a favor.

Amb això hem acabat aquest punt de l'ordre del dia. Passem al següent punt o...

El Sr. SOTO: Una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. SOTO: No... és per fer veure al senyor President que hem aprovat una Proposició no de Llei en el primer punt...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. SOTO: ...que no té cap relació amb el títol de la Proposició no de Llei present.

El Sr. PRESIDENT: Bé, sí, això, ja ho hem vist. Els serveis de la Cambra ja sempre això ho arreglen i faran un «arreglo», que ja quedarà bé, ja. No es preocupin.

El segon punt és: debat i votació de la Proposició no de Llei, sobre el suport a la programació, en català, de Ràdio Nacional i Televisió Espanyola, presentat pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per presentar-lo, el senyor Ignasi Riera.

Proposició no de Llei sobre el Suport a la Programació en Català de Ràdio Nacional i Televisió Espanyola

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí. Gràcies, senyor President.

D'entrada volia començar plantejant una qüestió, també, de tipus tècnic. En el títol que ha aparegut en el *Butlletí del Parlament de Catalunya*, número 289, d'aquesta Proposició no de Llei, s'adverteix que hi ha una certa restricció temàtica, perquè recull els dos primers punts de la nostra Proposició no de Llei, que és el suport a la programació en català de Ràdio Nacional i de Televisió Espanyola, i no el tercer punt, que insta a plantejar que els mitjans de comunicació de l'Estat, d'acord amb el que la Constitució recull, tinguin en compte la diversitat i la pluralitat dels diferents pobles de tot l'Estat espanyol.

Repeteixo que, com que és una qüestió que —com abans deia, fa un moment, suara, el senyor President— «els serveis de la Cambra, ja són capaços de resoldre», ho indicava només per a la seva possibilitat de resoldre-ho.

Vull indicar, també, en el moment de presentar aquesta Proposició no de Llei, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha plantejat tots els punts que planteja avui en aquesta Comissió de Cultura, simultàniament, al Senat, a través del Diputat d'aquesta Cambra i Senador senyor Roc Fuentes, perquè creiem que és important mantenir el que es diu en aquesta Cambra, també, el que es diu en altres instàncies de la política de l'Estat.

La Proposició no de Llei té tres punts. El primer parla de Ràdio 4. Volem retre un homenatge a Ràdio 4, com a eina fonamental per a la reconstrucció nacional de Catalunya, si més no, des de fa molts anys, des dels darrers quinze anys de la nostra vida nacional. Noms de professionals com Maria Matilde Almendros, Enric Frigola, Montserrat Minovis, Enric Llovera, Maria Aurèlia Campmany, per exemple, col·laboradora habitual de Ràdio 4, Xavier Bru de Sala, etcètera, són referències importants per explicar què va significar començar fer ràdio en català després de molts anys en què només a través d'algun programa de tipus molt especial, i de tipus molt local, es podia fer programació en català. La idea de fer una emissora, una emissió en català, que durés tot el dia i que abordés, per tant, des dels informatius fins als programes relacionats amb la salut, amb la cultura, amb l'esport, íntegrament en català, va ser una iniciativa fonamental de cara al redreçament del català i de cara a l'intent d'aconseguir aquesta lluita per a la normalització lingüística al nostre país.

La possibilitat d'encetar la reflexió sobre el català als mitjans de comunicació, el català a la ràdio, el català com a llengua viva, el català com a llengua de comunicació majoritària i popular, sempre s'hauran de referir a l'esforç que va fer Ràdio 4; gràcies al qual ha estat possible, després, que d'altres emissores, institucionals o privades hagin pogut continuar en aquest camí i hagin aprofundit en aquella feina que Ràdio 4 va encetar.

Tots els sectors de la vida política i social catalana van sortir afavorits de l'experiència de Ràdio 4. Jo voldria destacar —potser perquè som a la Comissió de Política Cultural— dos sectors específics: el sector dels cantautors catalans, que van saber que a través de Ràdio 4 comptaven amb un suport notable per poder expressar totes les seves manifestacions; i el sector de la indústria editorial catalana.

En aquest cas, per raons de tipus professional, puc dir que els contactes amb Ràdio 4 eren constants i que el suport que Ràdio 4 va donar a la vida editorial en català mai no serà prou agraït i mai no serà prou ben reconegut. I voldria dir, també, que Ràdio 4 va tenir un interès especial per encetar un debat sobre la immigració a Catalunya. Va haver-hi molts programes dedicats a plantejar que Catalunya era una sola comunitat, que no podia ser trencada per intents de tipus, diguem-ne, lerrouxista o demagògic i Ràdio 4 no va tenir cap inconvenient a incorporar programes com, per exemple, el programa *Terra de pas*, en el qual es donava veu a tots aquells sectors que a Catalunya eren ciutadans amb tots els drets polítics, però que parlaven amb altres accents i venien d'altres realitats històriques.

El segon punt de l'ordre del dia és el reforçament dels programes en català del canal segon de Televisió Espanyola a Catalunya. Si fos possible de proposar una esmena tècnica, jo diria «el reforçament dels programes en català de Televisió Espanyola a Catalunya» suprimint «del canal segon» perquè, a hores d'ara, per exemple, hi ha gairebé tanta o més programació en català al primer canal de Televisió Espanyola —en les hores en

què hi ha desconexió en relació amb la programació de tot l'Estat— que no pas en el segon canal. Repeteixo, però, que com que és una esmena tècnica *in voce* sabrà el President i la Mesa si pot ser acceptada o no i els grups, en tot cas, si creuen que és oportú d'acceptar-la.

També, en aquest cas, em penso que és obvi fer el reconeixement que, amb molt pocs mitjans, Televisió Espanyola va ser capaç de començar a programar en català, primer a Miramar —en aquells estudis de Montjuïc que molts recordem encara—, amb condicions molt precàries —ho repeteixo— i amb més voluntarisme que mitjans tècnics i, també, amb programes absolutament estelars com ara el programa *Signes* en el qual...

I vull reconèixer la tasca que hi va fer l'escriptor i periodista Robert Saladrigas que va comptar amb col·laboradors com ara Maria Antònia Oliver, Isabel-Clara Simó i molts d'altres que van fer possible que es comencés a parlar de cultura catalana des de tots els seus vessants amb una capacitat notable no solament de comunicació, sinó de profunditat temàtica i d'informació, des del punt de vista cultural, enormement seriosa.

Voldria recordar, també, aquells cursos de català que des del primer moment van tenir clar que eren cursos de català, d'una llengua que tenia variants dialectals a les Illes i al País Valencià. Recordin que, en aquells programes en català, els locutors, alguns, parlaven el català oriental; d'altres, el català occidental; tots ells, en tot cas, eren capaços d'expressar-se en una sola llengua tot i que els accents podien recordar que un venia del País Valencià, que un venia dels Ports, que l'altre venia de Menorca i que l'altre venia de Manacor.

El tercer punt pot semblar un afegit, però em penso que no ho és. A Iniciativa per Catalunya ens preocupa que pugui haver-hi una mena de doble llenguatge en la política comunicacional dels responsables de l'Estat. Que diguin: «Bé, les manifestacions autonòmiques tindran cabuda a través dels mitjans dels segons canals o dels tercers canals, però en canvi la informació de tot l'Estat serà una informació que plantejarà o que parlarà d'una Espanya única i no plural i múltiple».

No és que passi així, però, en tot cas, ens semblava que el text de la Proposició no de Llei: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat per tal que reclami al Govern de l'Estat una atenció més acurada i més específica a les realitats culturals, socials i polítiques dels diversos pobles de l'Estat espanyol a les programacions tant de Ràdio Nacional d'Espanya com de Televisió Espanyola». Ens sembla que aquest seria un exemple fonamental perquè tant nosaltres com d'altres habituals, sistemàtics o ocasionals dels programes de Televisió Espanyola i de Ràdio Nacional d'Espanya, tinguem molt clar que, quan es parla d'aquesta paraula, «Espanya», s'està parlant d'una realitat plurinacional i que en totes les seves manifestacions centrals es parla d'aquesta plurinacionalitat.

Una vegada feta aquesta defensa de la nostra Proposició no de Llei, voldria dir que, en el cas que fos acceptada, nosaltres creiem que seria interessant que hi hagués un gest, per part dels responsables polítics de les forces amb representació parlamentària al Parlament de Catalunya, d'adreçar-se a les màximes autoritats responsables de la programació de Ràdio Nacional d'Espanya i de Televisió Espanyola per tal que tinguessin present la voluntat expressada a través del Parlament de Catalunya sobre aquesta qüestió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. En relació amb l'esmena tècnica que vostè proposava per al punt 2, bé, jo em sembla que no hi ha necessitat d'aquesta esmena tècnica, si el grup proposant retira aquestes tres paraules —dues paraules i un número.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Té tota la raó, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Per tant, es considera retirat això. Molt bé.

Com que no hi ha cap esmena presentada, ara, de menor a major, poden intervenir tots els grups parlamentaris... El Grup del CDS no és present a la sala. Esquerra Republicana de Catalunya?...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Carod-Rovira, l'Agrupació Parlamentària...?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Molt breument, per anunciar el nostre suport més decidit a aquesta proposta que ens ha presentat l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera en nom d'Iniciativa per Catalunya. Una proposta que fa que, en certa forma, tornem a fer un doble homenatge a determinats mitjans de comunicació; aquells que van estar a l'avançada dels mitjans de comunicació en català en uns moments difícils, que van servir d'escola per a moltes persones. M'ha fet una especial satisfacció sentir parlar d'alguns programes dedicats a la llengua catalana, particularment alguns de televisius, en els quals apareixia un jove professor —i en aquells moments a mig camí entre professor i actor—, del tot jove, que es deia Miquel Pueyo i que avui pertany, com un diputat més, als components d'aquesta Cambra.

Per tant, sense necessitat d'allargar més la meua intervenció, manifestar, novament, la nostra felicitació al grup per la proposta i el nostre suport més decidit a les seves paraules.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Ara, pot intervenir el senyor Aleix Vidal-Quadras del Grup del Partit Popular.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor President. El Grup Parlamentari Popular votarà a favor dels punts primer i tercer d'aquesta Proposició no de Llei. I votarem a favor del punt primer perquè entenem que la continuïtat de Ràdio 4, de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya és justa i és necessària, no només pel fet que ha estat durant molts anys vehicle eficaç de normalització lingüística —tal com vàrem manifestar a través del nostre representant en un recent debat que es va organitzar en el Col·legi de Periodistes en relació amb aquest tema—, sinó que, a més a més, la pluralitat en els mitjans de comunicació és la millor garantia del dret a la informació. I, si se'm permet un paral·lelisme, de la mateixa manera que a les diferents cadenes de televisió hi ha programació en català de diferents àmbits de govern, també, de la mateixa manera, Ràdio 4 constituïa un element equilibrador del que és l'oferta de ràdio en català a Catalunya i la seva desaparició, des del nostre punt de vista, representaria una alteració d'aquest necessari equilibri.

Votarem, també, a favor del punt tercer, tal com he dit, perquè creiem que en les programacions tant de televisió com de ràdio se'ns traslladen amb massa freqüència models culturals i de comportament aliens i això, que és positiu i és enriquidor —el Grup Popular sempre considera positiu per a Catalunya el seu caràcter de societat oberta—, ho és encara més si es dona atenció suficient a les realitats culturals, socials i polítiques que constitueixen el ric mosaic espanyol.

Votarem, en canvi, en contra del punt segon d'aquesta Proposició no de Llei pels mateixos arguments que hem utilitzat en la nostra intervenció anterior.

Des del nostre punt de vista, l'oferta lingüística de la televisió pública a Catalunya està prou equilibrada: dels quatre canals públics, dos són exclusivament en català; un és català-castellà, i un altre és predominantment castellà. Creiem que aquesta oferta és prou equilibrada i, per tant, no veiem cap necessitat d'alterar-la, en un sentit o en un altre, modificant així la sintonia de la televisió pública amb la realitat plural de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup Mixt, el senyor Marçal Casanovas, d'Esquerra Catalana.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres, em sembla que poca cosa més podem afegir a l'exposició que ha fet el senyor Ignasi Riera, presentant d'aquesta Proposició no de Llei. Ens ha semblat molt brillant, amb la qual cosa, nosaltres ens hi adherim totalment i anunciem que votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Pel Grup Socialista, el senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Senyor President, també, molt breument, perquè, com ja han dit altres diputats, nosaltres no tan sols compartim el text de la Proposició no de Llei presentada, sinó que compartim també, des del començament fins al final, la intervenció que ha fet el senyor Ignasi Riera.

Voldria dir que el nostre vot favorable és un vot molt més enllà d'una estricta manifestació; és la manifestació d'un compromís en què venim treballant, en què ja hem assolit resultats i en què continuarem treballant i estem convençuts que continuarem assolint resultats positius.

El nostre convenciment, quasi la nostra completa seguretat, és que aquesta Proposició no de Llei que avui aprovem no sols serà aprovada pel Parlament, sinó que serà una realitat, que Ràdio 4 continuarà escrivint pàgines molt importants durant molts anys a la història dels mitjans de comunicació en català; que els programes en català de Televisió Espanyola a Catalunya continuaran existint, s'ampliaran i es potenciaran, i que, sens dubte, l'atenció que es mereixen les realitats culturals, socials i nacionals diferents que hi ha en el conjunt de l'Estat estaran presents a Televisió Espanyola i a Ràdio Nacional.

En aquest sentit, per tant, res més que dir que votem a favor d'aquesta Proposició no de Llei i que estem convençuts que els resultats finals d'aquesta Proposició no de Llei seran resultats positius en la línia del que han manifestat els altres grups parlamentaris.

Únicament voldria dir que crec que, del punt segon de la Proposició no de Llei presentada pel senyor Riera, no es dedueix alguna interpretació com la que ha fet algun altre Diputat. Nosaltres desitjariem, si fos possible, que aquesta Proposició no de Llei, globalment, sigui avui votada per unanimitat en aquesta Cambra perquè, sens dubte, aquest suport unànim significaria un recolzament molt important no tan sols per al Govern de la Generalitat, sinó per als grups parlamentaris i per als partits catalans que estan treballant en aquesta direcció. I com que crec que la interpretació que es fa no és adequada, des del nostre

punt de vista, fariem una crida a fer aquest esforç de consens avui en aquesta Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Finalment, pel Grup de Convergència i Unió, el senyor Castellnou té la paraula.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor President. El nostre Grup votarà favorablement els tres punts de la Proposició i subscriu el que ja han manifestat els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula sobre la important presència del català a Ràdio 4 a partir del 13 de desembre de 1975 i el paper rellevant d'aquesta emissora pel que fa a la normalització cultural i lingüística de Catalunya. Voldria afegir-hi l'alt nivell de qualitat de la majoria dels programes emesos per aquesta emissora durant aquests anys i el bon treball dels professionals.

Haig de recordar aquí que el nostre Grup i aquest mateix Diputat s'hi ha referit en altres sessions d'aquesta Comissió, com també m'he referit al paper important que el circuit català de Televisió Espanyola ha jugat en aquesta funció normalitzadora des del programa *La ferida lluminosa*, emès el 24 de setembre de 1964, que va ser la primera emissió en català per Televisió Espanyola. I, ja molt més tard, la gran programació en llengua catalana a partir de la desconnexió de Sant Cugat del Vallès l'any 1987, època de Pilar Miró com a Directora General de l'ens.

Però, lamentablement, aquesta situació ha anat canviant als últims temps i Ràdio Televisió Espanyola a Catalunya —com tot l'ens Ràdio Televisió Espanyola— es troba en una situació econòmica difícil motivada, sembla, per una gestió econòmica deficient, segons el comitè d'empresa; una plantilla sobredimensionada, segons expressió del President del comitè d'empresa, i la competència de les ràdios i televisions autonòmiques i, més recentment, de les televisions privades. Com a exemple d'aquesta gestió, i segons informacions fidedignes, Televisió Espanyola a Catalunya ha vingut pagant cada any uns 400 milions de pessetes de lloguer de platós a una sola empresa privada i pagava, també, altres lloguers, com paga a productores privades per la realització de molts programes i per la contractació d'equips de càmeres i per l'habitatge posterior en estudis externs a Televisió Espanyola.

El Vice-president del Comitè General Intercentres de Ràdio Televisió Espanyola afirmà en un diari de Barcelona que és in-sòlit que es contracti personal privat i productores privades quan es diu públicament que no hi ha diners. En el mateix diari s'indicava que és freqüent que un treballador del centre de Sant Cugat estigui «pluriempleat» amb productores privades que, curiosament, realitzen programes per al Centre de Producció de Televisió Espanyola a Catalunya. Tanmateix, la direcció nega que hi hagi programes d'aquest tipus amb el 90% del pressupost per a equips de realització externs. La situació econòmica ha portat Ràdio Televisió Espanyola a no ingressar la quota empresarial a la Seguretat Social, l'IRPF a Hisenda, i a altres impagats, i a demanar un aval del Govern central per un crèdit de 20 milions, que segons el portaveu de Ràdio Televisió Espanyola anirà destinat primordialment a pagar les nòmines i als treballadors.

Pel que fa al personal, valdria la pena de tenir present que al centre de Sant Cugat hi ha 223 treballadors temporals, 155 contractats per obra; d'aquests, 40 varen ser baixa durant l'estiu i no se sap què passarà amb els temporals, si bé el Director de

Sant Cugat ha manifestat que veu difícil que se'n vagin. També nega, el Director, que hi hagi persones que fan passadissos, és a dir funcionaris marginats que no tenen feina assignada, però que òbviament cobren la nòmina, algú altre ocupa el seu lloc i fonts sindicals indiquen o calculen que són una vintena. Cas diferent, però semblant, és el personal conegut en l'argot de Sant Cugat com a «secció plus», és a dir els que cobren uns suplements per conceptes que a la pràctica no es donen.

Es podria ampliar aquesta informació en altres punts, però crec que és suficient per constatar que la situació a Ràdio Televisió Espanyola és difícil per diferents conceptes, i pel que sembla, una de les mesures a què ha optat Ràdio Televisió Espanyola és eliminar emissores de Ràdio Nacional d'Espanya. Pel juliol va tancar totes les de la cadena de Ràdio 4, a excepció de Barcelona i Sevilla, i es manté el temor que aquestes seran tancades després dels Jocs Olímpics i de l'Expo-92. Segons informes del Consell Assessor de Ràdio Televisió Espanyola a Catalunya s'han suprimit vint emissores de Ràdio 5-Ràdio Nacional d'Espanya, s'han tancat diverses emissores a Catalunya, per exemple les de Tàrraga, Tortosa, Ulldecona, i s'ha reduït el pressupost de Ràdio Nacional d'Espanya-Ràdio 4; mentrestant, s'ha creat un clima d'inseguretat, d'intranquil·litat, de falta d'estabilitat, de crispació, que no és bo per a un treball com cal. Per això, el nostre Grup, per evitar aquesta situació, votarem favorablement el primer punt de la Proposició com ja he indicat.

Per altra banda, és un fet constatable que la programació en català a Televisió Espanyola ha baixat en el present trimestre; han desaparegut *Dissabte esport*, *Diumenge esport*, l'informatiu de les vuit del matí, i el de les vuit del vespre ha passat de la primera a la segona cadena; altres programes en català han passat a hores de poca audiència i alguns programes s'han parilitzat. Tot això justifica, també, el nostre vot favorable al segon punt. I naturalment, com que aquesta és una situació semblant a la dels centres de Ràdio Televisió Espanyola en altres nacionalitats i regions, i també per les explicacions del Diputat senyor Riera, votarem favorablement al tercer punt, en el benentès que no caldria aquest tercer punt si l'ens Ràdio Televisió Espanyola complís el vigent *Estatuto de la Radio y la Televisión* de l'any 1980, però molt em temo que el centralisme contrari a l'esperit i la lletra dels articles 9 i 14 de dit Estatut, retalli especialment els pressupostos dels centres territorials, entre ells la Ràdio Televisió Espanyola a Catalunya.

Votarem també favorablement, com he dit abans, perquè tant Ràdio 4 com el circuit català han jugat un paper important en defensa i promoció de la llengua catalana i, finalment, perquè no hi ha tantes emissores en català com perquè Convergència i Unió puguem mantenir-nos impassibles davant el perill de la desaparició de Ràdio 4 o de la disminució de la programació en català a Televisió Espanyola.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou. Bé, pel que he escoltat hauríem de votar primer i tercer punt junts... (L'I. Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.) Senyor Vidal-Quadras, perdoni...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, senyor President. No cal, per part del Grup Popular, que es faci votació separada de cap punt; hem sigut sensibles als arguments del Grup Socialista, perquè el senyor Soto quan vol pot ser molt convincent i, a més a més,

es tracta d'un problema d'interpretació, i en el cas de Televisió Espanyola és obvi que les opinions del Grup Socialista són argument, el que es coneix en filosofia com a argument d'autoritat. Per tant, acceptarem la interpretació del Grup Socialista i, a més a més, amb la voluntat que el recolzament d'aquesta Cambra a la continuïtat de Ràdio 4 no ofereixi cap mena de dubte. Nosaltres canviem el sentit del vot que havíem anunciat, votarem favorablement tota la Proposició i, per tant, ja no cal fer votació separada, almenys en el que fa referència al Grup Popular.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Celebrem molt aquesta aproximació socialista i, per tant, podem passar a votació conjuntament dels tres punts.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord?

Els que estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat votada per unanimitat dels presents.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de sis de la tarda i cinc minuts.)

SESSIÓ NÚM. 52 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i deu minuts. Presideix l'I. Sr. Colomines, acompanyat del Vice-president, I. Sr. Cadevall, i del Secretari, I. Sr. Padilla. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Sol.

Hi són presents les diputades i els diputats I. Sr. González i Castells (en substitució de la I. Sra. Busquets), I. Sr. Coll i Bertran, I. Sr. Jané, I. Sr. Montalat, I. Sr. Castellnou (en substitució de l'I. Sr. Padrós), I. Sra. Ribes, I. Sra. Sanabra, I. Sr. Vernet i I. Sr. Vila i Foruny, pel G. P. de Convergència i Unió; I. Sra. Torrent, pel G. Socialista; I. Sr. Riera i Gassiot, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya, i I. Sr. Casanovas, pel G. Mixt.

Assisteix en aquesta Comissió el Conseller d'Ensenyament, H. Sr. Josep Laporte, acompanyat pel Director General d'Universitats, Sr. Josep Guitart; el Cap del Gabinet del Conseller, Sr. Antoni Gelonch; el Vice-president de la CIRIT, Sr. Abel Mariné, i el Secretari de la CIRIT, Sr. Artur Bladé.

Ordre del dia

Punt únic: Sessió informativa amb l'H. Sr. Josep Laporte i Salas, Conseller d'Ensenyament, per tal de donar a conèixer la planificació universitària i de recerca del Govern de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Comença aquesta segona sessió de la Comissió de Política Cultural, amb la presència de l'honorable senyor Josep Laporte i Salas, al qual agraïm la seva presència en aquesta Comissió, Conseller d'Ensenyament, per donar a conèixer la planificació universitària i de recerca del Govern de la Generalitat. Agraïm també i saludem la presència del Director General d'Universitats, senyor Josep Guitart, el Vice-president de la CIRIT, senyor Abel Mariné, el secretari de la CIRIT, senyor Artur Bladé; el Cap del Gabinet Tècnic de Recerca, senyor Josep Ribas, i el Cap de Gabinet del Departament, senyor Antoni Gelonch.

Passo la paraula a l'honorable senyor Josep Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Efectivament, tal com acabeu de mencionar, la convocatòria per a aquesta sessió d'avui parla específicament de planificació universitària i recerca. He de fer una advertència prèvia, i és que en la meua intenció, explicada personalment al senyor President de la Comissió i a la mateixa Comissió en els plens anteriors, era venir en aquesta Comissió per parlar d'una manera específica del tema de recerca, que és un tema que em sembla prou important –i ara hi entrarem– perquè hi dediquem tots plegats una estona i perquè jo tingui ocasió d'explicar davant de les senyores diputades i els senyors diputats què és el que la Generalitat ha fet i pensa fer en aquest sector tan important.

Per allò dels diables que hi ha de vegades a les oficines, la petició al molt honorable President del Parlament es va transformar en una petició de parlar de planificació universitària i de recerca, i així és; per tant, aquest és el títol, tot i que –ho repeteixo– la meua intenció era parlar de recerca.

Per tant, si vostès m'ho permeten, jo en aquesta primera exposició, parlaré fonamentalment de recerca, lligada, evident-

ment, també, al tema universitari, perquè no hi ha dubte que una part molt important de la recerca que es fa a Catalunya es fa a les universitats. Això no vol dir –i per això he demanat també al Director General d'Universitats que ens acompanyés– que si després, a la ronda de preguntes, a part de les preguntes que volien fer sobre recerca n'hi ha algunes de suplementàries, que fins i tot no cal que comptin, sobre el tema de la planificació universitària, amb molt de gust també seran contestades i podrem entrar a la discussió d'aquest tema, que, altrament, ja hem discutit moltes vegades i que, com saben les senyores diputades i els senyors diputats, després de la creació de la Universitat Pompeu Fabra i el reconeixement de la Universitat Ramon Llull, estan ara en tràmit els projectes de llei, ja entrats en aquest Parlament, de creació de les tres universitats perifèriques, i que, tant en el debat d'aquestes lleis en el Ple –i abans en comissions–, com en el debat del Projecte de Pressupost que presenti el Govern en aquest Parlament, tindrem ocasió una altra vegada, d'especificar tots els detalls del tema universitari.

Per tant, amb permís del senyor President, jo centraré, com he dit, la meua primera intervenció en el tema de la recerca. A mi em sembla que no cal que insisteixi massa davant de les senyores diputades i els senyors diputats a ponderar la tremenda importància que té la recerca en el món d'avui. Estem en un món on tot és progrés o ganes de progressar, i tot és competitivitat; la competitivitat depèn de molts factors, un d'ells molt important, de les infraestructures –no cal dir-ho–, però un altre no menys important, i segons com s'ho mirin més important, de la formació i de la capacitat de recerca de les diverses institucions públiques i dels diversos ens privats que formen part d'una societat. D'això no hi ha cap mena de dubtes, i no fagaires dies jo he tingut ocasió de llegir un informe d'una comissió sobre ensenyança i recerca de les Comunitats Europees, que feia un resum del que era la situació de la recerca a Europa dintre de la Comunitat Europea.

I la Comunitat Europea es queixava molt a aquesta comissió del seu desavantatge enfront de les altres dues grans potències industrials, però també de recerca mundials –és a dir els Estats Units per un cantó i el Japó per un altre–, i en aquest informe hi havia una figura que a mi em va semblar molt significativa, i per això em permeto de repetir-la aquí, i és que deia que no hi ha dubte que de cara a la competitivitat i al progrés d'una societat és importantíssim el tema de la formació i el tema de la recerca; i posava en relleu, per exemple, que la formació d'una cosa tan important com són els enginyers, a Europa era molt inferior a la que hi havia al Japó; és a dir al Japó, per mil habitants, es graduen cada any el doble nombre d'enginyers en conjunt que no pas succeeix en el conjunt dels estats que formen la Comunitat Europea.

I deia a aquesta comissió: «Els japonesos això ho han sabut tractar molt bé i han creat, en contraposició al que en diem tant vegades un cercle viciós, han creat un cercle virtuós». Què és un cercle virtuós? I què vol dir aquesta imatge aplicada aquí? El raonament de la comissió és el següent: és qüestió d'invertir molts diners en formació; d'aquesta manera es fa gent molt capacitada, gent molt ben preparada –per això el Japó fa molts enginyers japonesos–, la incorporació d'aquesta gent tècnicament molt ben preparada al mercat de treball contribueix a un increment de la productivitat notori i a una millora molt assenyalada de tots els processos de producció i també de la recerca, i per

tant de la creació de nous coneixements, això produeix més recursos, aquests recursos poden ser abocats altra vegada al sistema educatiu del país, i així successivament. Així es tanca això que en diuen els experts de la Comunitat Europea un cercle virtuós.

També voldria fer notar que en una revista específica, especialitzada, a Alemanya, que es diu *Wirtschaft Woche*, publicada no fa molt, hi ha una estudi sobre la capacitat de competitivitat dels països industrials més importants del món, entre els quals hi figura l'Estat espanyol. Aquesta llista dels setze països, valorats per diferents paràmetres, s'inicia també amb el Japó i acaba amb l'Estat espanyol. I Espanya en aquesta situació és mal valorada per diversos paràmetres, però molt essencialment pel tema de la formació superior i de la recerca, que creuen que no arriba encara al que hauria de ser necessari per qualsevol país ben desenvolupat. No hi ha dubte, doncs, que, en conjunt, Europa està per sota de les primeres potències mundials en aquest camp, que són —ho repeteixo, com saben vostès— el Japó i els Estats Units, o els Estats Units i el Japó, i que, malauradament, dintre de la Comunitat Econòmica Europea nosaltres estem, també, en els últims llocs.

Voldria assenyalar encara un altra cosa, i és que si nosaltres com a catalans, i en aquest cas jo com a responsable d'una faceta del Govern de Catalunya, perquè una cosa que volia dir abans i que me n'he oblidat i que la dic ara entre parèntesis, encara que hi hagi..., en absència del senyor President, però amb la presidència de l'il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall, és que joestic aquí, avui almenys aquesta era la meua intenció, més que com a Conseller d'Ensenyament com a President de la CIRIT; les senyores diputades i els senyors diputats ja saben què és la CIRIT, i no cal que els ho expliqui, bé que després en parlarem una mica. Però, a mi el que em preocupa —ho repeteixo— és que, naturalment, Catalunya —situada, òbviament, dintre de l'Estat espanyol— està malament en relació amb Europa, no ja perquè forma part d'aquest Estat que és un dels últims pel que fa a capacitat de recerca i de formació superior, sinó perquè —i això és el que és més greu, i això és al que tots plegats hem de posar remei— Catalunya en el conjunt d'Espanya està també malament pel que fa a recerca; no certament pel que fa a universitats.

I això per què? Bé, la història, evidentment, és molt llarga i jo ara aquí no m'entretindré massa a explicar-la, però sí que voldria fer un breu recordatori. Com saben tots vostès, el gran impuls de la recerca, de la recerca pura i aplicada i de la tecnologia en el món, arrenca, sobretot, de després de la Segona Guerra Mundial.

La Segona Guerra Mundial, que acaba l'any 1945 —com vostès saben—, i és a la dècada de finals dels quaranta, dels cinquanta i dels seixanta on es fan els grans progressos en el camp de la recerca, en tots els terrenys. Gràcies a què? Gràcies, en certa manera, a l'impuls donat per la guerra —encara que sigui així, malauradament— a determinades indústries i a determinades activitats de recerca, i al fet que la majoria dels estats, els que són avui dia capdavaners en aquest sector, van invertir quantitats molt importants en el tema de la recerca. Quantitats molt importants que —com saben vostès— arriben o, fins i tot, ultrapassen el 2% del seu producte interior brut.

Val a dir que aquest any els nostres veïns, els francesos, han celebrat moltíssim que allí, a França, s'hagi arribat a una despesa en recerca equivalent al 2,6% del seu producte interior brut.

Aquí encara n'estem lluny, d'això, i no cal dir que n'estàvem encara molt més lluny durant els anys quaranta i cinquanta, de trista memòria per a tots —per a tots els que hi érem, perquè la majoria dels que són aquí, afortunadament per a ells, no hi eren.

Bé, el cas és que l'entitat de la recerca a l'Estat va ser sempre molt baixa, que després de la guerra, el règim, que tenia molt poca confiança en la universitat —que havia estat sumament «depurada», a més a més— va crear un organisme —que no se sap ben bé perquè havia de servir— que era: el Consejo Superior de Investigaciones Científicas. Aquest organisme es va centralitzar d'una manera extraordinària a Madrid i als seus entorns, i les universitats van ser deixades molt de banda i la poca recerca que es va fer va ser concentrada més en el Consejo que no pas a les universitats. Bé, aquesta és una llarga polèmica en la qual no cal ara entrar, només en faig esment per fer una mica de memòria de quina era la situació.

Però, amb tot i això, en els darrers anys del franquisme —devien faltar encara vuit o deu anys de Dictadura— el percentatge de recerca que l'Estat espanyol, en el seu conjunt, esmerçava en recerca... el percentatge del producte interior brut, vull dir, que el conjunt de l'Estat espanyol esmerçava en recerca era del 0,2%.

El 0,2% és, per tant, una dècima part proporcional, és molt més, perquè el producte interior brut és més petit, però des del punt de vista relatiu és només un 10% del que hi posaven ja, en aquella època, els països més avançats.

Es va fer un cert esforç al final del franquisme però, en fi, a la mort del dictador aquest 0,2% s'havia traduït en un 0,4% amb prou feines.

Després, els governs democràtics han tingut una intervenció, jo entenc que més positiva, primer el Govern d'UCD i després, i d'una manera molt més especial —i m'és plaent de reconèixer-ho— el govern socialista ha dedicat molts més recursos al tema de la ciència. Hi ha tota una sèrie de coses amb algunes de les quals —com és l'anomenada *Ley de la Ciencia*— no podem estar d'acord, però no hi ha dubte que la recerca en el conjunt de l'Estat i també, per què no dir-ho?, a Catalunya —després ja en parlarem, de Catalunya—, durant aquests darrers vuit o deu anys s'ha incrementat d'una manera notòria, tot i que no arribem encara a l'esforç que fan la majoria de països.

Perquè de l'últim any que en tenim notícia, que és de l'any passat, el tant per cent del producte interior brut dedicat a la recerca, en el conjunt de l'Estat, ha estat del 0,9%; o sigui, no hem arribat encara a l'1 per cent. I, malauradament, el Pressupost del 91 ja es va ressentir d'una sèrie de dificultats econòmiques, i el Pressupost del 92 no pinta —el Pressupost del 92 del MEC, vull dir, Ministeri d'Educació i Ciència, al qual hi ha adscrit tot el tema de recerca—, no pinta pas millor que el del 91; hi ha hagut restriccions importants, però, de tota manera, tot i aquestes restriccions, han passat del 0,3-0,4% al 0,9% que —ho repeteixo— és un increment significatiu i que ha estat notori en els centres que es dediquen a recerca en el conjunt de l'Estat.

Què passa, pel que fa a Catalunya? Abans els he dit que la situació de Catalunya, pel que fa a la recerca, era encara inferior a la del conjunt de l'Estat. Nosaltres disposem d'una sèrie de dades que això ens ho demostra clarament. Aquestes dades provenen d'uns estudis fets per un grup de professors de la Universitat Politècnica de Catalunya, encapçalats pel professor Es-

corsa que cada tres anys, a partir de l'any 84, fa un estudi sobre el nivell de despesa de recerca a Catalunya.

Això s'ha fet el 84, el 87 i el 90. No tinc encara les dades del 90, però tenim les del 84 i les del 87. La despesa estimada en recerca a Catalunya, l'any 84, vinguessin d'on vinguessin els fons —de l'Administració central, de l'Administració catalana, de les empreses públiques o privades o bé de l'estranger— ascendia, aproximadament, a 19.000 milions de pessetes; cosa que representava un 0,35% del producte interior brut català, això l'any 84.

L'any 87, els fons destinats a recerca s'havien incrementat d'una manera notòria, eren de 30.000 milions de pessetes, cosa que equivalia, en aquell moment, al 0,40 i pocs... 0,43 o 0,44% del producte interior brut estimat català. Hi havia hagut un lleuger progrés amb una inflació, en canvi, pel que fa a la inversió privada. És a dir, així com l'any 84 l'esforç de les empreses era superior a l'esforç de les administracions, l'any 87 els dos esforços estaven equilibrats i, pràcticament, el 50% d'aquests 30.000 milions que he dit abans hi eren posats, per una part, per les administracions públiques, per una altra part, per les empreses.

Bé, de l'any 90 no en tinc notícia, penso, de tota manera —i després en parlarem—, que les coses han millorat sensiblement, i ara ho explicaré breument, tot i que, evidentment, és difícil que haguem arribat encara a la quantitat que seria necessària per ser —des d'aquest punt de vista també— un país emergent; un país que es pogués destacar en el conjunt de les nacions.

La Generalitat no ha estat pas posada d'esquena en el tema de la recerca, i prova d'això és que ja l'any 80, en constituir-se d'una manera definitiva la Generalitat, es va constituir la CIRIT.

La CIRIT ja saben vostès que és la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica. És una sigla, doncs, formada per les inicials del títol real d'aquesta Comissió. I aquesta CIRIT es va crear aleshores, l'any 80, una mica esperant que vingués un fet previsible, segons l'Estatut, atès que l'article 9 de l'Estatut diu que la Generalitat té competències exclusives en recerca. Però, de fet, les transferències de la recerca que hi havia instal·lada per l'Administració central en el territori de Catalunya, pràcticament no s'han produït. Dic «pràcticament» perquè hi ha hagut alguna excepció, la més notòria de les quals és l'IRTA, que està adscrita al Departament d'Agricultura i que ha estat l'hereva d'una institució que ja hi havia abans i que depenia de l'Administració central. Però, tret d'això, i tret també —val a dir-ho— de les universitats, que van ser transferides —com saben— l'any 85, i que és el lloc on es fa la recerca, amb fons específics o amb fons que vénen d'altres llocs, no hi ha hagut les transferències ni del Consejo, ni hi ha hagut les transferències corresponents a un Pla estatal de recerca que la Generalitat en aquests moments... aquest Pla es va fer a través de l'anomenada *Ley de la Ciencia*, fa cinc o sis anys, Llei que el Govern de Catalunya i el Parlament van recórrer, i sobre el recurs —aquest recurs— val a dir que cinc o sis anys després el Tribunal Constitucional encara no s'ha pronunciat.

Doncs bé, malgrat això, malgrat aquests inconvenients, el pressupost de la CIRIT ha anat incrementant-se d'una manera notòria. Va néixer, el pressupost de la CIRIT, amb 50 milions de pessetes —quantitat ben modesta—, l'any que els deia, l'any 1980, i ha anat creixent d'una manera progressiva fins a arri-

bar... Perdó, els 50 milions van ser assignats a la CIRIT l'any 1981, no l'any 80 com havia dit. I aquests 50 milions s'han anat incrementant d'una manera progressiva fins que l'any 89 en tenia 600; l'any 1990, en tenia 800; i l'any passat, en el pressupost aprovat per aquest Parlament, hi figuraven 1.448 milions de pessetes assignats a la CIRIT —després parlarem de la CIRIT i què és el que fa la CIRIT.

Junt amb això, unes altres partides importants del pressupost de la Generalitat destinades específicament i clarament a recerca —després diré què vol dir aquest «clarament», vol dir que aquestes són totes per a recerca—, hi ha dos organismes més, importants. Un és el que en diem el GTR, o sigui, el Gabinet Tècnic de Recerca, que pertany a la Direcció General d'Universitats del Departament d'Ensenyament. Aquest Gabinet Tècnic de Recerca va començar a funcionar l'any 82, amb 70 milions de pessetes i, en el Pressupost del 91 ja hi tenia una quantitat important, pràcticament igual a la de la CIRIT: 1.424 milions de pessetes.

I junt amb això hi havia l'IRTA —l'organisme dependent d'Agricultura al qual m'he referit abans— que l'any 91 ja tenia, al pressupost, 1.300 milions de pessetes.

Aquestes tres quantitats que he dit sumen 4.172 milions de pessetes, que figuraven en el Pressupost corrent, el Pressupost de l'any 91, destinades específicament a recerca. Això no vol dir que no es faci més recerca pública o amb fons públics a Catalunya. Es fa, evidentment, més recerca en altres departaments que no tenen diferenciat del seu pressupost quina és la quantitat que es destina a recerca. Un Departament molt important, des d'aquest punt de vista —com saben vostès— és Sanitat.

No hi ha dubte que la recerca sanitària es fa fonamentalment en els grans hospitals de la Seguretat Social o concertats amb la Seguretat Social. I com segurament saben —i si no ho saben, jo tinc molta satisfacció a dir-ho en aquests moments—, entre els cinc o sis primers hospitals de tot l'Estat, classificats pel que fa a l'impacte de les seves publicacions en revistes prestigioses estrangeres, hi figuren els principals hospitals barcelonins. O sigui, hi ha, per davant de tot, l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona; hi ha també, entre aquests, l'Hospital de la Vall d'Hebron, hi ha l'Hospital de Sant Pau, aquests tres hospitals, aquests tres centres van davant dels principals centres madrilenys, com són: La Paz, el Doce de Octubre, etcètera, etcètera. I, per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que, encara que això no figurei com una partida de recerca dintre del pressupost de l'ICS o de Sanitat, són molts diners, són milers de milions els que s'esmercen en recerca provinents de Sanitat.

I, així mateix, dins del Departament d'Indústria no hi ha dubte que una part difícilment quantificable, però també important, dels recursos es dedica a millorar la recerca o, si més no, al progrés tecnològic —que tot s'hi pot englobar— en una sèrie d'indústries catalanes.

No hi ha dubte, doncs —ho repeteixo—, que es fa un gran esforç i una altra manera de mirar-ho... Jo ja els he dit que l'any 87 s'estimava per Escorsa que s'havien gastat 30.000 milions de pessetes a Catalunya en recerca, l'estimació que nosaltres fem provisional per a l'any 90 és de 55.000 milions de pessetes i potser serà més quan ho tindrem tot acabat.

I dintre d'aquesta recerca hi ha una part molt important de les universitats. És a dir, les universitats, que van ser transferides a la Generalitat l'any 85-86, l'any 87 van gastar en recerca

6.000 milions de pessetes. I l'any 90 han gastat en recerca més de 13.000 milions de pessetes, o sigui, més del doble. Això es calcula a través de paràmetres internacionals, no m'hi entretinc més, si volen després això ho podem explicar. El que és evident, de tota manera, —tinguin això en compte— el que no pot ser és sumar a l'any 90, per exemple, que tenim aquestes dades de 13.000 milions de pessetes, els 3.000 i escaig milions de pessetes que figuren al Pressupost de la Generalitat, perquè, òbviament, una part important d'aquests ajuts que dona la Generalitat van a parar a les universitats i si ho suméssim els comptaríem dues vegades, el que ha gastat la Generalitat i el que han gastat les universitats.

Però de tota manera —ho repeteixo— el que és evident, i això és el que volia dir, és que la despesa pública a Catalunya s'ha incrementat d'una manera ben notòria aquests darrers anys i que, a més a més, a part del problema de les universitats —al qual ja m'he referit— també em dona la sensació que les empreses estan més interessades actualment en el tema de la recerca que no ho estaven uns anys abans.

Posarem només un exemple —i amb això acabo aquesta digressió sobre la història de la recerca a Catalunya— i és la transferència tecnològica. Com saben, totes les universitats catalanes estan obertes —clarament obertes— a la societat, amb ànsia de col·laboració. I no hi ha dubte que la universitat dels anys quaranta o cinquanta —a part dels problemes interns d'ordre polític que podia tenir—, que en certa manera ignorava la societat i que la universitat era ben bé allò d'uns quants intel·lectuals reclosos a la seva torre de marfil, que treballaven cadascú per allò que l'interessava, però poc en profit de la societat en general, avui ha canviat totalment; i que hi ha una gran intercomunicació entre les nostres universitats i la societat catalana.

I les xifres ho demostren; és a dir, fa tres anys o quatre, quan es va iniciar aquesta campanya d'incrementar la transferència tecnològica de les universitats a la indústria, o sigui la col·laboració entre la universitat i la indústria, fa tres anys —ho repeteixo— els intercanvis van superar lleument els 1.000 milions de pessetes. I l'any 90, que és l'únic del qual tenim notícia exacta, aquests 1.000 milions de pessetes de transferència tecnològica s'han transformat en més de 4.500 milions de pessetes.

Ho repeteixo: no hi ha dubte, doncs, que el passat de la recerca a casa nostra no ha estat pas molt brillant, no perquè no tinguem els investigadors necessaris —que els tenim, i la bona prova d'això és que fàcilment a la memòria de tots se'ns poden ocórrer noms d'investigadors catalans distingits que han fet carrera fora de les nostres fronteres—; el que ha faltat aquí és el caliu necessari, els recursos necessaris, la infraestructura necessària perquè aquesta recerca prosperi dintre de casa nostra.

Hem fet força, però som conscients que s'ha de fer més. I som conscients que si l'Estat està al 0,9%, mentre no hi hagi un esforç més gran no podrem superar aquest llistó, però nosaltres hem de fer tots els possibles, per un cantó, per reclamar tota la col·laboració perquè ens vinguin els fons que siguin necessaris, siguin de l'Estat, siguin de la Comunitat, perquè la recerca que es fa a Catalunya sigui cada cop més important, però, a més a més, també, la Generalitat —ho repeteixo— és ben conscient que cal tirar endavant pel que fa al foment de la recerca a Catalunya.

Vist això i tenint en compte que les senyores i senyors diputats han rebut ja una sèrie de documents sobre el tema de recer-

ca, sobre els quals després a l'hora de les preguntes podem entrar en més detall, tenen amb tota mena de detalls els pressuposts de la CIRIT, aprovats, com s'han invertit els diners, etcètera. Però ara més que això jo voldria fer una reflexió sobre el nou replantejament que el Govern de la Generalitat pensa que cal fer en el terreny de la recerca. Conscients, malgrat els esforços, d'aquestes insuficiències —insuficiències molt importants, ho repeteixo, de cara al futur—, el Govern de la Generalitat ha fet tota una sèrie de coses, algunes de les quals vostès ja saben i altres jo els les recordaré breument.

En primer lloc, com vostès saben, fa un any aproximadament es va fer un simposi sota el lema La recerca a Catalunya, repte de futur en el qual es va demanar la participació de tots els elements implicats en el camp de la recerca del món universitari o del món simplement de la recerca, sense que fossin universitaris. Es va discutir, en aquest simposi, lliurement quins eren els problemes de la recerca a Catalunya.

Vostès saben, també, perquè se'n va fer una presentació, que es va publicar el que volíem que fos el llibre blanc de la recerca a Catalunya, que és un llibre de moltes pàgines, en tres volums, i que conté un llistat de 7.200 persones que a Catalunya es dediquen a temes de recerca, amb explicació de quina és la seva àrea d'activitats, quins equips formen i on treballen. I que, com a conseqüència d'aquest recull, i sobretot dels comentaris recollits en el simposi a què he fet referència abans, un determinat grup de persones de bona voluntat i tots ells capacitats en el tema de la recerca ens ha ajudat a fer un pla nou de recerca a Catalunya que es compon de diversos aspectes.

Per un cantó, una reestructuració de la CIRIT, que ara explicarem breument com i en què consisteix; per un altre cantó, no cal dir que, després d'aquesta reestructuració de la CIRIT, hem d'anar a fer un pla de recerca quadriennal de Catalunya amb un pressupost adequat. I anticipo a les senyores i senyors diputats que tot i que els pressupostos no estiguin ni tan sols aprovats pel Govern de Catalunya —el Projecte de Llei de Pressupostos més ben dit— jo he demanat —i les meves peticions han estat ateses— un increment notori del pressupost de la CIRIT per a l'any 1992 i al mateix temps hem fet una altra cosa que ha estat establir uns lligams de col·laboració més eficients amb el Consejo Superior de Investigaciones Científicas.

Ja he dit abans que sobre això hi havia un contenciós pendent; que hi havia els traspassos encara no consumats; que teníem un recurs presentat davant del Tribunal Constitucional, però com que fa molts anys que esperem la sentència del Tribunal Constitucional i com que voldríem, a més a més, —però això no ho podem fer sense que aquesta sentència es produeixi— una llei de la ciència per a Catalunya, nosaltres entenem que entretant s'han de fer tots els possibles per incrementar i fomentar aquesta recerca feta a casa nostra amb els fons que siguin, vinguin d'on vinguin.

I per això hem establert —i ha estat molt ben correspost aquest gest nostre— una política de col·laboració amb el Consejo, en el sentit que la Generalitat hi ha entrat a formar part en nou centres de patronat, com és el de nous materials o com és el de micro-electrònica, que estan ubicats —com saben vostès— al campus de Bellaterra i que amb el nou president, el senyor Elías Fereres, que va fer una visita a Barcelona no fa gaires setmanes, hem redimensionat les relacions i hem reconstituït una comissió mixta Consejo-CIRIT per tal de posar en marxa tota

una sèrie de projectes comuns i tenim, entre d'altres, tres projectes que estan, en aquests moments, sobre la taula; l'un és el de l'ampliació i renovació d'una residència per a visitants estrangers, científics, que hi ha aquí a Barcelona, al carrer Egipcíques, que és del Consejo; una altra és la transformació d'un institut d'humanitats, que també hi ha al carrer Egipcíques amb un institut de patronat amb intervenció de la Generalitat i també de l'Institut d'Estudis Catalans.

Vull dir —entre parèntesi—, que això no ho he dit, que entenem nosaltres que la recerca ha de ser universal; és a dir, que no ha de ser una recerca purament científic-tècnica, sinó que també és molt important i molt vàlida i s'ha de fomentar la recerca en el terreny de les humanitats o de les ciències socials, i amb això estem.

I, finalment, tenim la intenció, tot i que el projecte està més verd, però volem col·laborar amb el Consejo, en la seva antiga idea d'establir a Barcelona, o a Catalunya, un centre de recerca important sobre biomedicina que portaria el nom de l'il·lustre professor August Pi i Sunyer.

Bé, explicat tot això, jo ara passaré, per acabar aquesta exposició inicial, a comentar breument què ha fet la CIRIT, quina és la situació actual de la CIRIT i quines són les modificacions que nosaltres creiem que és oportú introduir en la seva estructura, cosa que hem fet a través d'un decret, fotocòpia del qual ja tenen, publicat en el DOGC de l'11 de desembre, perdó de l'11 d'octubre d'enguany.

No hi ha dubte que la CIRIT, a partir dels decrets que la van crear, ha de fer una barreja de funcions; per un cantó, funcions de primer nivell, que són les de planificació i coordinació i, per un altre cantó, funcions de segon nivell que són les de programació i la gestió dels fons assignats per a la promoció de la recerca. Això ha funcionat d'aquesta manera durant tota una sèrie de temps, però l'experiència ens ha demostrat que calia fer una reestructuració de la CIRIT amb una separació clara d'aquests dos nivells. És a dir, els objectius que es pretenen assolir amb la reestructuració de la CIRIT són, en primer lloc, una separació clara del primer nivell de planificació, coordinació i avaluació generals de la recerca a Catalunya i del segon nivell, destinat a la programació i gestió d'accions amb formació general de personal investigador i de foment horitzontal de la R+D, que se'n diu.

I per fer això i per diferenciar-ho clarament, creiem que el que és millor és assignar aquestes tasques a dos organismes clarament diferenciats; el primer, es seguirà dient CIRIT, es dedicarà exclusivament al primer nivell, o sigui a la planificació, coordinació i avaluació general de la recerca. I, a més a més, no cal dir que la CIRIT és qui en el futur i en el curs de l'any 1992 haurà d'establir un pla quadriennal de recerca 1993-1997 per tal d'activar tota la recerca a Catalunya.

Per tant, tot el que són accions de segon nivell queden separades de la CIRIT pròpiament dita. I, de fet, això passarà als departaments que exerceixen les activitats dels sectors corresponents; és a dir, tot el que sigui sanitat, on digui el Departament de Sanitat; tot el que sigui indústria, allà on digui Indústria; tot el que sigui agricultura, molts, segurament, a l'organisme a què ja m'he referit abans, etcètera. Al mateix temps que, en el moment actual, en la disposició actual, dintre de la Direcció General d'Universitats —que pertany al Departament d'Ensenyament— hi haurà una subdirecció específica de

recerca, que es crearà d'una manera immediata, que assumirà les funcions que, en certa manera, feia la Secretaria de la CIRIT pel que fa a la promoció horitzontal de la recerca. Què volem dir amb això? El repartiment de beques, per exemple, que és una tasca interdepartamental i que no es pot assignar solament a un sol organisme.

Per dir-ho amb una mica més de detall: quines són les funcions de la CIRIT com a organisme de primer nivell? Pel que fa a planificació, ja ho he dit, elaborar una proposta de pla quadriennal; definir els objectius i les línies estratègiques científic-tècniques del foment de la recerca a Catalunya; disposar d'un anomenat fons incremental —i espero que al pressupost del 92 això ja hi figuri— per al foment de l'R+D per ser distribuït per la CIRIT entre els organismes de segon nivell, adscrits als diferents departaments de la Generalitat; definir les característiques que en el futur han de tenir els centres propis o mixtos a crear sigui per la mateixa CIRIT, sigui en col·laboració, com deia abans, possiblement amb el Consejo; definir els sistemes de seguiment i d'avaluació de les accions d'R+D que quedarien integrades en el pla quadriennal abans esmentat, i establir els criteris i mecanismes de repartiment d'aquest nou fons incremental —incremental li hem posat perquè esperem que amb el temps es vagi incrementant d'una manera ben notòria— i que —ho repeteixo— seria repartit entre els diferents departaments dedicats a tasques de recerca directament o indirectament, a persones o a entitats que en puguin fer d'una manera coordinada.

A part d'aquesta funció de planificació, no hi ha dubte que la CIRIT té també la funció de coordinació interdepartamental, tal com diu el seu propi nom; integrar les prioritats i programes d'R+D dels departaments; proposar les accions de col·laboració conjunta que siguin convenients; reunir, a més a més, les dades de programació, accions i despeses d'R+D que fan tots els departaments per tenir, d'aquesta manera, una idea clara de quina és la despesa global; informar de les polítiques de relacions acadèmiques, científiques i tecnològiques del Departament i delegar la gestió de les accions que impliquin acords de la Generalitat amb altres estaments.

I, des d'aquest punt de vista, afegiria també que una altra missió de la CIRIT, com a organisme de primer nivell, és la de tenir la representativitat institucional, és a dir, de la Generalitat, en les seves relacions amb el Consejo, amb les comunitats europees, etcètera, etcètera.

Les funcions de l'organisme de segon nivell serien —més o menys abans ja ho he avançat— les actuacions de formació general de personal investigador i foment horitzontal de la recerca. I així, d'aquesta manera, aquest nou organisme assumiria noves tasques i n'abandonaria d'altres en relació amb les que tenia ara la Secretaria de la CIRIT. Les principals funcions —i acabo i després, no cal dir, ho repeteixo, que ens sotmetrem amb els meus col·laboradors, amb molt de gust, a les preguntes que vostès vulguin fer, a les ampliacions que estimin oportunes sobre el que els estic dient—, les funcions —ho repeteixo— d'aquest organisme de segon nivell serien: en primer lloc, executar la programació d'accions de foment horitzontal de la recerca i de formació de personal investigador; en segon lloc, elaborar la proposta del seu pressupost anual; en tercer lloc, coordinar els programes interdepartamentals, i, finalment, col·laborar en una cosa que em sembla molt important —i que

abans m'ha passat per alt dir-los-ho— que és amb el Gabinet d'estudis de la CIRIT.

És a dir, la CIRIT com a organisme de primer nivell i director i coordinador de la recerca a Catalunya, a part d'un president i d'un vice-president, haurà de tenir un gabinet d'estudis petit, però notori en l'eficàcia i en la personalitat dels seus components, que seran els que estaran fent totes aquestes missions de consell, d'avaluació i d'establir les bases per tal de programar, per tal de fer aquesta programació del pla de recerca a Catalunya, que haurà de ser, naturalment, aprovat pel Govern de la Generalitat i presentat després al Parlament de Catalunya. Però no hi ha dubte que aquest organisme especialitzat és el que posarà les bases d'acord amb les directrius polítiques que se li donin per tal d'establir l'ordre de prioritats.

Bé, he parlat fins i tot més temps del que pensava al començament que seria bo de fer-ho; m'excuso per la redundància en què hagi pogut incórrer; penso, de tota manera, que les senyores diputades i els senyors diputats —als quals agraeixo l'atenció que han tingut— seran ben conscients que aquest és un tema no pas banal; aquest és un tema extraordinàriament important, del qual Catalunya, per una sèrie de circumstàncies, n'ha quedat bastant marginada durant molt temps. Estem fent tots els possibles, des del Govern de la Generalitat, per tal de recuperar, per a la societat catalana, per a les nostres institucions acadèmiques, el protagonisme que es mereixen i al qual sens dubte tenen dret; i esperem les idees i les preguntes dels membres d'aquesta Comissió de Política Cultural, als quals agraim no solament la seva atenció, sinó tots els suggeriments que ara o en el futur ens puguin fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Ara podem fer una interrupció d'un quart d'hora, per exemple, per preparar les preguntes, són les sis i cinc minuts, a les sis i vint ens reunirem.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a un quart de set de la tarda i deu minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Senyores i senyors diputats, ha quedat una mica aigualit, falta gent, però tenim sis preguntes.

Aleshores, la primera pregunta, del Grup Socialista, la formularà el senyor Magí Cadevall, té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. La pregunta voldria ser una mica genèrica, amb una part de reconeixement del treball i amb una part, potser final, de prec.

La pregunta, concretament, diu: «si el senyor Conseller creu que la seva actuació en el tema d'universitats i de recerca ha estat més decisiva que en altres terrenys». En aquesta pregunta hi ha una part, que penso de reconeixement a la seva tasca. No m'estendré ara en els detalls de tota la tasca que hagi fet durant aquesta legislatura en el tema d'universitats i investigació; si em permet, només citaré uns moments, que a mi em semblaven complicats, on l'actuació personal del senyor Conseller ha permès, doncs, desbloquejar-los i tirar endavant.

Un d'ells, citaria el cas de la planificació universitària. Es va rebre, en començar el seu mandat en aquesta Conselleria —diquem-ho així—, un projecte de programació que en general, doncs, no va tenir prou assentiment. Penso que, el senyor Conseller, potser doncs, amb una intervenció personal, va saber en-

carrilar-lo creant una comissió dintre del Consell Interuniversitari i que s'anés fent un nou projecte de programació molt més consensuat.

Citaria un altre cas, el de les noves universitats de Lleida, Tarragona i Girona —ja dic que no pretenc mencionar ara en aquesta pregunta tota la seva obra— on el projecte que el Director General d'Universitats havia presentat d'estudis per a aquestes noves universitats va despertar —podríem dir— molta oposició i en acabat, la intervenció del senyor Conseller, si no ha donat la solució definitiva, com a mínim ha donat una treva de dir bé, s'havia interpretat malament la posició del Departament, etcètera.

I parlant concretament de la CIRIT, que és el tema —que encara que no era l'únic del títol— del qual ens ha parlat, bé, en el seu mandat s'han fet coses —jo penso— importants, com ara transferir-lo al Departament d'Ensenyament, no perquè a mi em semblés malament que estigués a Presidència, si realment el President de la Generalitat hagués pogut portar, doncs, directament el tema o una persona que permetés la coordinació; però, la CIRIT portava una vida molt minsa, i podríem dir, doncs, que no coordinava realment l'activitat de recerca i investigació. Passar a Ensenyament em sembla que ha estat un progrés, també podríem dir el fet que hagi augmentat el pressupost.

Així i tot, jo penso que encara seguien alguns efectes de la primera etapa de la CIRIT, no tant pels objectius, sinó per l'actuació que portava i penso que la nova reestructuració que ens ha exposat, és, en principi, esperançadora.

Llavors, després de reconèixer, per tant, —podríem dir— aquesta tasca que serà col·lectiva, però jo penso que també amb una intervenció personal del senyor Conseller, una mica li faria un prec. Sé que avui el tema no és l'ensenyament no universitari, però en aquest moment em sembla que la reforma educativa a Catalunya es pot trobar amb greus dificultats si no s'adopta una via de consens entre l'Administració, els sindicats, de totes les forces polítiques, etcètera, i li pregunto, si no seria possible, doncs, també, que aquest esforç i aquesta acció personal que ha fet en el tema d'universitat la fes també en els temes no universitaris.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER: Moltes gràcies, senyor President. Li agraeixo molt totes les coses favorables que ha dit el senyor Cadevall, tot i que voldria fer una petitat puntualització. Jo li agraeixo molt el seu reconeixement per la tasca del Departament, no meva, sinó col·lectiva, tal com ell ha dit i, en aquest sentit del que ha dit sobre les universitats de la CIRIT, li voldria fer una remarca, senyor Cadevall. El que fa el director general, sigui el que sigui i sigui com sigui, és com si ho fes jo; els errors que eventualment pugui cometre un director general, són els meus errors, no diré el mateix dels mèrits, que són del director general; o sigui, en aquest cas, jo voldria rectificar una cosa que vostè ha dit, que és que uns plantejaments inicials del director general, que eren els meus, van ser després rectificats per mi mateix. Això no és exactament així, els plantejaments eren els del Departament, després hi va haver una sèrie de converses i algunes coses es van modificar, d'altres no.

Bé, feta aquesta remarca i anant al fons de la qüestió, és clar, el senyor Cadevall tot i que no ho ha dit, se suposa, evident-

ment, que és que en aquesta recta final, a la qual ell s'ha referit altres vegades, de la meua missió enfront de l'ensenyament, doncs, jo he fet Déu n'hi dó!, en universitats i en recerca, però no he fet tant en l'ensenyament no universitari.

Miri, senyor Cadevall, tot i que jo, com vostè sap, sóc un universitari, jo li puc assegurar que, des que estic enfront del Departament, he tingut moltes més preocupacions, he dedicat moltíssimes més hores a l'ensenyament no universitari que no pas a l'ensenyament universitari i a la recerca. És de molta més envergadura econòmica, de molta més complexitat, tot i les complexitats de la universitat i de la recerca i, jo estic –i amb això coincideixo amb el senyor Cadevall– satisfet del que hem fet en universitats i en recerca, però li he de dir que també estic satisfet i molt satisfet del que el Departament ha fet en aquest període de temps en ensenyament no universitari.

Li podria citar moltes coses, així per sobre, li diré que a part de les construccions escolars, que és sobretot una obra del meu predecessor, durant aquests quatre anys hem fet un pla quadriennal d'equipaments de les escoles; hem completat el programa d'informàtica educativa a primària i l'hem iniciat a secundària; hem millorat moltíssim, des del punt de vista nacional, l'ensenyament tant pel que fa a la llengua vehicular, com especialment pels continguts; hem fet molts de treballs en relació amb la instauració de la reforma a Catalunya –com sap el Magí Cadevall–; hem gastat molt esforços i molts diners en la formació del professorat, que té una incidència important; hem ampliat les escolaritzacions de pre-escolar a les aules de 3 anys, i hem iniciat –i això al senyor Magí Cadevall estic segur que ja no li semblarà tan bé– una subvenció als P-5 de l'ensenyament privat, i hem fet un esforç realment molt, molt important en formació professional.

Per això li he de dir que quan jo faig examen de consciència i em miro una mica per dintre a veure si estic satisfet o no de la meua tasca, tots tenim errors i jo n'he tingut tant en el camp universitari, com en el de recerca, com en el d'ensenyament no universitari... Li he d'assegurar, senyor Cadevall, que tinc la consciència molt tranquil·la i que tinc una gran satisfacció pel que, gràcies als meus col·laboradors, hem pogut fer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vol repreguntar el senyor Cadevall?

El Sr. CADEVALL: No, molt breument, en tot cas, agraeixo la correcció que la proposta era de Departament, però jo segueixo fent constar que, de totes maneres, de vegades una intervenció personal del senyor Conseller, en aquests casos, és eficaç per desfer malentesos.

En segon lloc, que allò de la recta final no són paraules meves, em sembla que ho he llegit en els diaris també, no sé si amb aquestes paraules o amb unes altres, per boca del senyor Conseller.

D'altra banda, jo no em referia al tema no universitari, ni volia, ara, entrar en la discussió de les actuacions concretes; per exemple, segurament han fet molt en formació professional, jo podria portar dades i dir bé, però això afecta només la petita i mitjana empresa perquè la mitjana d'alumnes per empresa on fan pràctiques és 2,6 alumnes perquè, doncs, potser no està prou ben planificat... Però bé, no pretenc entrar en aquest tema, ara no es tracta de discutir –podríem dir– la gestió feta, sinó de dir, jo penso que en aquest moment estem en un impàs, i se-

gueixo insistent que un gest seu podria desbloquejar algun tema i fer progressar el terreny de l'ensenyament per al benefici de Catalunya en tota la seva integritat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a la segona pregunta. La segona pregunta la fa el Diputat Josep Montalat, té la paraula.

El Sr. MONTALAT: Gràcies, senyor President. Honorable Conseller, m'agradaria fer-li una pregunta molt concreta sobre un tema actual: Què és el que fa la CIRIT o pensa fer la CIRIT en el camp de la innovació tecnològica?

Gràcies, res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per contestar el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER: Senyor President, li agrairia que concedís la paraula al senyor Artur Bladé, secretari de la CIRIT, que, sens dubte, podrà contestar millor que jo mateix aquesta pregunta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Artur Bladé, doncs, pot contestar.

El Sr. SECRETARI DE LA CIRIT (Artur Bladé): Moltes gràcies. Evidentment la CIRIT, com les dues darreres lletres de les seves sigles ho demostren –innovació tecnològica–, té una certa o una responsabilitat evident en aquest camp, i des del començament la CIRIT es va preocupar per promoure la innovació tecnològica. Ara bé, la innovació tecnològica també és evident que s'ha de realitzar, sobretot, en les empreses més que en les mateixes universitats. La innovació tecnològica és la primera fase d'un procés que acaba amb un producte nou al mercat i, per tant, les empreses són les que tenen la màxima responsabilitat en aquesta àrea.

Tanmateix la CIRIT, ja l'any 82, va començar una actuació de cara al foment de la innovació tecnològica a través d'un decret que continua sent vigent i, segons aquest decret, doncs, les empreses poden presentar, a través dels Departaments més implicats en l'àrea d'activitat de l'empresa, projectes que poden ser subvencionats per la CIRIT, a un nivell –jo diria– modest. Primer, perquè tractant-se del sector privat i, sent la CIRIT gestora de fons públics, doncs, és difícil fer una avaluació de la qualitat d'aquests projectes i, després, doncs, hi ha una gran responsabilitat en arriscar els fons públics per a empreses; l'empresa és la que hauria de posar més fons que la mateixa Administració.

Per tant, sempre s'ha mantingut aquesta activitat com una activitat discreta, sense que arribi a ser prioritària en la disponibilitat dels recursos de la CIRIT; però és una actuació que s'ha mantingut durant tots aquests anys, que no ha agafat una gran embranzida, precisament perquè ens hem mantingut dintre d'uns límits modestos, però que ha anat guanyant qualitat. I, sobretot, ha anat guanyant qualitat el procés d'avaluació, perquè finalment hem pogut aconseguir que dintre de les nostres universitats es creïn grups de tècnics que poden avaluar els projectes d'innovació tecnològica que són especialment difícils d'avaluar i, darrerament, doncs, el procés d'avaluació està perfectament rodat i podem concloure que és una actuació que val la pena continuar.

I, esperem –i això ja respon a la segona part de la pregunta– que la nova CIRIT impulsi decididament aquesta acció, sobretot en col·laboració amb el Departament d'Indústria. Una de les dificultats que té la CIRIT, també, per posar grans quantitats de

recursos en aquesta acció és que són fons, són subvencions a fons perdut, perquè la CIRIT no és una entitat creditícia, per tant, no pot arriscar molts diners de la mateixa manera que ho podria fer una entitat creditícia com és el CDTI que des de Madrid fa aquest tipus d'acció.

Però, de totes maneres, hem demostrat que hi ha una clientela per a aquests ajuts modestos, i això seria —diguéssim— una de les primeres accions que va fer la CIRIT i que s'ha continuat.

L'altra és una derivació d'aquesta mateixa activitat amb la qual es pretén fomentar la innovació tecnològica a partir de la col·laboració entre universitats i empreses, de manera que si la primera acció consistia, concretament, en projectes presentats per les empreses, en aquest cas són projectes presentats conjuntament per l'empresa i la universitat i, en aquest cas, la CIRIT el que paga és la part subcontractada per l'empresa a la universitat, però sempre, sempre, amb la condició que en el cost del projecte que es pot subvencionar no entri mai el concepte de personal investigador de plantilla de la universitat.

De manera que l'únic que es pot pagar, si és personal, es refereix a la possibilitat que la universitat o l'empresa contracti un becari amb les subvencions de la CIRIT. És a dir, el personal no pot tenir un sobresou a partir d'això. I, aquesta nova activitat que va començar ja l'any... fa dos anys, quan la CIRIT va passar a dependre d'Ensenyament, ha tingut un èxit notable, limitat únicament pels recursos que la CIRIT va decidir, amb la seva programació, destinar-hi.

Puc dir, pel que fa a recursos, que si bé el 88 i el 89 la quantitat de pessetes destinades a aquestes activitats era de 50 milions —ja veieu que és poc—, l'any 91 estem a setanta, i segurament l'hauréu d'incrementar perquè hi ha hagut una quantitat important de sol·licituds. És a dir, podem dir que hem creat una clientela que ha manifestat una necessitat i que, per tant, és una activitat amb la qual jo estic més que content, per l'evolució que ha tingut en aquests darrers anys.

Són les dues accions més importants. Hi ha altres accions que no són tan importants, però que, de totes maneres, cal..., val la pena assenyalar, com són, per exemple, les beques perquè titulats universitaris dintre de les universitats facin projectes de recerca per encàrrec de les empreses a través d'un conveni; és a dir, i en aquest cas és important indicar que demanem a l'empresa que pagui el 50% del sou d'aquest becari. O sigui, aquí estem en presència d'empreses que estan disposades a pagar el 50% del becari i, per tant, cuidem aquestes empreses com les ninetes dels nostres ulls, perquè no és fàcil trobar, amb la xarxa actual industrial espanyola, empreses que vulguin pagar investigació fora, sobre la base de tenir un becari compartit amb la CIRIT. És evident que hi ha una part molt important d'aquests contractes que obté la Universitat, i que li representen fons addicionals; però aquí és una despesa de l'empresa que no va associada a un contracte tan específic com els que poden firmar amb les universitats.

Hi ha, per altra banda, un dels programes que gestiona la CIRIT, que és el de química fina, amb cofinançament amb l'Estat, que representa per a la CIRIT una aportació en tres anys de 800 milions de pessetes, que és, per tant, important. Madrid, a través del Plan Nacional, cofinança els altres 800 milions. I dintre d'aquest programa de química fina, durant tres anys —ja va començar el 89, per tant, estem en la darrera anualitat—, doncs, una de les accions que es porten a terme són, també, els projec-

tes presentats per les empreses i, per tant, són projectes d'innovació tecnològica.

El que cal dir és que bona part d'aquestes ajudes són creditícies, a través de l'Institut Català de Finances i gestionades amb la col·laboració de la Direcció General d'Indústria.

Hi hauria altres accions, però em penso que amb això dono una repassada ràpida a aquest tema d'innovació tecnològica.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Montalat deu estar satisfet.

El Sr. MONTALAT: Sí, anava a dir això: que l'explicació ha sigut més que suficient.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Passem a la pregunta que farà la senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, honorable Conseller, la meua pregunta m'ha estat suscitada a partir que he llegit aquests documents que ens han estat deixats a la bústia, el que fa referència a la formació de recursos humans en l'àmbit de recerca científica i tècnica a Catalunya.

En veure els gràfics que hi ha al final d'aquesta informació, si vostès miren el que fa referència a beques a estrangers i el que fa referència a estades curtes a l'estranger, el que és una mica xocant és que el tant per cent, en relació amb el global destinat a les beques per a les ciències tecnològiques, tant en el cas de les beques a l'estranger com de les d'estades curtes a l'estranger..., doncs bé, el tema és xocant perquè, en relació amb el global, el tant per cent és bastant minso, i donat que l'honorable Conseller, en la seva exposició, ens ha explicat molt bé, d'una manera gràfica, la diferència que existeix entre la Comunitat Europea, el Japó i els Estats Units, i ens ha explicat aquell exemple del cercle virtuos que es donava en el si del Japó, jo el que voldria saber, o almenys quina explicació té... Ja sé que en aquests casos és voluntària la possibilitat d'accedir a aquestes beques o a aquestes estades curtes, però què es fa des del Departament per incentivar d'alguna manera que hi hagi una demanda superior respecte a les ciències tecnològiques, donat que... També deixo assentat que la investigació —també ho ha deixat clar el senyor Conseller—, que les ciències socials tenen la seva importància i, evidentment, les ciències de la salut, perquè reverteixen en la qualitat de vida, però també, d'una manera indirecta, també segurament en temes de caràcter tecnològic. Sobretot en les ciències de la salut, el que sí que és una mica preocupant és el tema aquest de les ciències tecnològiques com no està més potenciat, perquè reverteix directament en la indústria i, per tant, en els processos de producció i, per tant, en benefici de tot el país.

M'agradaria si em podria donar una explicació clara i si té previst el Departament alguna manera per incentivar una major demanda en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. El senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER: Sí, senyor President. Jo agraeixo a la senyora Torrent la formulació d'aquesta pregunta que em sembla, realment, d'una gran importància, i li pregaria al senyor President que donés la paraula al Vice-president de la CIRIT, el senyor Abel Mariné, perquè en un primer torn la respongui.

El Sr. PRESIDENT: Sí. El senyor Abel Mariné té la paraula. Senyor Abel?

El Sr. VICE-PRESIDENT DE LA CIRIT (Abel Mariné): Moltes gràcies. La pregunta és molt interessant i la resposta és complexa; no és difícil, jo crec..., m'atreuria a dir que gairebé és fàcil, però el que passa és que és complexa.

La CIRIT distribueix en grans capítols tant els ajuts de beques a l'estranger com els ajuts a la recerca, i fa aquesta classificació de salut, exactes, socials, humanes i tecnològiques. Llavors, dintre d'això, l'assignació és en funció, evidentment, del total del pressupost, però després també en funció del nombre de sol·licituds. A més a més d'això, de totes maneres sí que he de dir que la CIRIT té una postura activa en això, com en tot, i no és que reparteixi fent regles de tres simples entre el que es demana a cada sector, i llavors, doncs, redistribuir-ho reproduint exactament la demanda, sinó que per acord... —la CIRIT és un òrgan col·legiat: a última hora, doncs, entre tots es tendeix, precisament, a anar fomentant, sempre que hi hagi una qualitat, qualitat del candidat, qualitat del lloc on ha d'anar, i qualitat de l'equip, que des d'aquí Catalunya l'avalua, perquè després torni i el que hagi après es pugui seguir aprofitant. O sigui, partint del fet que tampoc no podem desviar això més enllà d'anar abaixant la qualitat, doncs, es tendeix precisament a afavorir més uns certs àmbits que no uns altres. I si algun l'afavorim més, és el tecnològic. El que passa és que el que aquí es diu tecnologia, en el sentit més estricte, no és d'allò que hi hagi més sol·licituds.

Això és un problema al qual abans el senyor Conseller ja ha alludit, i que a última hora es registra, fins i tot, des del punt de vista, doncs, gairebé diria des de les vocacions dels estudiants, que no tots, potser, van amb la proporció que tots voldríem cap a les carreres tecnològiques.

De totes maneres, aquí també hauria d'afegir una altra cosa: això és de l'any 89; caldria veure altres anys, perquè jo, per exemple, ara tinc al cap algunes coses de l'any 90 i aquestes proporcions, sensiblement, no serien les mateixes, perquè en el tema d'enginyeria es va apujant. I no ho dic perquè les xifres no estiguin aquí al davant. Parlo de memòria, però ho podria corroborar.

A part d'això, també hi ha una altra cosa: aquesta classificació obeeix a una mena d'arbre de classificació de les matèries que hem fet, en el benentès que el que aquí es diuen ciències exactes inclou, per exemple, química i física. I entre els projectes que entren dintre de l'àmbit de química i de física n'hi ha, per exemple, alguns d'enginyeria química, que ara recordo, o d'altres d'aspectes físics que, doncs, ronden l'electrònica, la telemàtica, etcètera, que també els podríem considerar com de tipus tecnològic. I en el camp de la salut, n'hi ha alguns que són, per exemple, del que en podríem dir tecnologia mèdica. És a dir, que per part de la CIRIT es tendeix que en això s'afavoreixi en aquest sentit, sense que això vulgui dir que hagin de deixar massa enrere altres terrenys, però, evidentment, encara la demanda que tenim a Catalunya no és prou alta, per raons que van més enllà de la mateixa CIRIT i que són, gairebé, de tipus, fins i tot, sociològic, i que d'alguna manera —i això ara no em correspon a mi—, però, en el terreny universitari també s'estan corregint. És a dir, el planter l'estem creant, per tant, jo imagino que ni que només fos per un comportament que en diríem «inercial» —si se'm permet la paraula— això aniria variant amb els anys, però és que, a més a més, intentem també que varii des d'altres àmbits.

No sé si amb això contesto la pregunta. Almenys en part, però vull dir... Comparteixo la seva inquietud, però potser aquestes xifres, en aquest cas, doncs, són les d'un any de beques a l'estranger i tenim el problema que encara no estem en el cercle virtuós. Encara no hi som, evidentment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La senyora Torrent vol repreguntar?

La Sra. TORRENT: Sí. Agrair la informació que s'ha donat. És constatar, de fet, jo crec que una realitat, però també en el sentit que li he apuntat abans, que potser s'hauria de pensar en algun tipus de pla especial que afavorís ja des del començament, des de la universitat, que hi hagués una major demanda universitària dels mateixos estudiants vers aquestes carreres d'aquestes característiques, no?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. El senyor Conseller, si vol contestar.

El Sr. CONSELLER: Sí. Molt breument per assegurar, també, a la senyora Torrent que compartim la seva preocupació, que a més a més és palesa, també, aquesta preocupació, en altres fenòmens. Per exemple, a l'hora de repartir per concurs les beques de formació de personal investigador que dona el Departament, doncs, ens trobem en dificultats de vegades per donar beques a la Universitat Politècnica. Per què? Per una raó —entre d'altres, potser, però la senyora Torrent això ho comprendrà fàcilment—: els alumnes que surten de la Politècnica tindran un mercat de treball molt fàcil i els és, moltes vegades, molt més rendible a curt termini anar a treballar a la indústria —parlo d'informàtics o d'enginyers, etcètera— que no pas romandre un temps a la universitat, malvivint d'una beca, perquè les beques, com sap la senyora Torrent, no són pas molt generoses.

Això per un cantó. Per un altre cantó, i per tal d'intentar posar remei a aquesta dificultat, que realment ens preocupa, també li vull remarcar a la senyora Torrent que al pressupost anterior, i també al que presentarem aquest any, hi ha unes partides específiques per a formació de professorat, per a beques de formació de professorat en les àrees que estíem més deficitàries, que són dues: una, la de les ciències socials, i una altra, la de les polítiques. Com sap la senyora Torrent, si vam fer la Universitat Pompeu Fabra centrada específicament en ciències socials era a fi que a mig i a llarg termini desmassifiqui els centres que tenen massa alumnat, especialment la Universitat de Barcelona.

I així pensem en una ampliació cap al Baix Llobregat de la Universitat Politècnica, creant un nou campus; és precisament perquè entenem que cal fer més enginyers pels motius que ja sap la senyora Torrent i que abans comentàvem. Però és òbvi que per fer més enginyers, o per fer més advocats o més economistes, necessitem més professors, i això no és tan fàcil. Jo sempre dic que fer anar les universitats té molts problemes, no? El primer és el dels diners, certament, però el segon, i de vegades més difícil de resoldre que aquest, és el de tenir el professorat necessari, que sap mol bé la senyora Torrent que no es forma en quatre dies, per tal de poder formar els advocats, els economistes, els diplomats en ciències empresarials, o els enginyers de tots tipus, o els informàtics.

De tota manera, moltes gràcies, senyora Torrent, per aquesta remarca, que em sembla molt important.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a la següent pregunta. La formula el diputat Francesc Vernet.

El Sr. VERNET: Gràcies, senyor President. Honorable Conseller, sóc bon coneixedor i em consta la vostra preocupació per la problemàtica de qualsevol tipus relacionada amb el món comarcal de Catalunya. El sector agrari, sense que sigui una excepció el català, és dels menys desenvolupats, utilitza, encara, mètodes i sistemes de conreu i producció totalment obsolets: Una de les causes, jo diria, de la seva manca de competitivitat.

La meua pregunta seria: quins propòsits de capteniment té el Departament en relació amb la investigació i recerca en el camp o sector agrari, així com dels components humans i social que s'insereixen en el món rural i comarcal?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vernet. El senyor Conseller, per contestar?

El Sr. CONSELLER: Gràcies, senyor President. Li prego que passi la paraula al senyor Abel Marín.

El Sr. PRESIDENT: Li passo la paraula. El senyor Abel Marín.

El Sr. VICE-PRESIDENT DE CIRIT: Gràcies, senyor President. Hi ha dues preguntes, si ho he entès bé, encara que tenen a veure amb el món comarcal, per una banda, i amb el món agrari, per l'altra, si ho he entès bé.

A veure, respecte al tema del món comarcal, la pregunta és molt oportuna. La mateixa CIRIT, aquest any, en una convocatòria que em sembla que va sortir el mes d'abril, que ja s'ha resolt en una primera instància, va convocar —és una iniciativa nova d'aquest any, però que pensem mantenir i ampliar— uns ajuts a la recerca, precisament, per a temes d'abast comarcal. El que es buscava precisament en aquest cas era..., i més ara que a Catalunya, i com ja s'ha evocat aquí, vostès molt bé saben, doncs, que té ja un teixit universitari bastant ben distribuït, o força ben distribuït, i que s'anirà distribuïnt cada vegada millor per tot Catalunya, queden encara llocs on els queda molt lluny els centres on es fa recerca.

Precisament per això, i per estimular que en aquests llocs el que pugui ser qualsevol tipus d'institució faci activitats de recerca en col·laboració amb una universitat —en aquest cas, doncs, encara una mica allunyada en l'espai—, o simplement amb centres d'allà, penso en museus locals, per exemple, entre altres coses. S'han convocat uns ajuts, precisament, perquè es facin recerques d'interès, d'abast comarcal, que en alguns casos, fins i tot, algun consell comarcal cofinança o estimula, i que en alguns casos també, doncs, alguna de les propostes que ens han presentat està feta en col·laboració amb una universitat, però que d'alguna manera, és clar, no té centres a la vora, i en canvi aprofita, per exemple, professors d'ensenyament secundari, molts d'ells prou capacitats per fer recerca i que, gràcies a ajuts d'aquest tipus, esperem que la puguin fer sense que la llunyania dels centres on es fa la recerca més immediata, més *in situ*, doncs, els sigui cap obstacle.

Per tant, en aquest sentit, hem pensat en el món comarcal d'una manera molt específica, hi ha una convocatòria específica ben oberta. És la primera vegada que s'ha fet. La ressonància que ha tingut ha sigut ja important; fins i tot hem estat en contacte amb altres departaments de la Generalitat, precisament, també, per estimular o per buscar col·laboracions en aquest sentit, per tractar temes d'interès local o, fins i tot, per estimular grups de recerca d'abast local, que no tenen per què ser necessàriament agraris, aquests temes, però que en molts casos ho

són i ho poden ser. I és —hi insisteixo— aprofitar, per exemple, una força de recerca que d'una altra manera estaria desaproveitada, com són molts professors de secundària que estan perfectament capacitats per fer-ho. Això, per una banda, quant al tema comarcal i, per tant, està iniciat i es pensa potenciar i, per tant, doncs, ja hi hem anat, en aquest sentit.

Respecte al tema agrari, no em correspondria ben bé a mi, perquè com ja abans ha dit l'honorable Conseller, precisament, és de les poques coses que hi ha hagut transferències del Govern central, el que era el dit INIA —Instituto Nacional de Investigaciones Agrarias—, va ser transferit a la Generalitat i, a això, la Generalitat li ha donat forma pròpia i entitat pròpia —i jo crec que amb un gran encert i amb molta empenta— i és l'IRTA, l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària. L'IRTA, que, doncs, —hi insisteixo— no és la CIRIT, però que el seu director, precisament, forma part de la CIRIT, és el que representa el Conseller d'Ensenyament a la CIRIT i jo mateix —si em permet dir-ho— sóc el representant del Conseller d'Ensenyament al Consell d'Administració de l'IRTA, per tant, en certa manera ho conec una mica. Li puc dir, per exemple, que el pressupost de l'IRTA —i això dóna una mica la idea de quin és l'abast, i ara parlo de memòria— és de l'ordre, anualment, d'uns 1.400, 1.500 o 1.600 milions de pessetes.

Per tant, és un pressupost prou important com perquè a Catalunya es noti. Té centres repartits en diferents llocs de Catalunya, a Monells, en les comarques de Girona, a Reus, a Cabriels i a Lleida. Un d'ells, precisament el de Lleida, en col·laboració molt directa amb la Universitat Politècnica de Catalunya i, per tant, el que ara serà Universitat de Lleida.

En aquest sentit, per tant, Catalunya, en el tema agrari, crec que té una política molt clara i de fa ja uns quants anys. L'IRTA existeix des de fa —si no ho recordo malament— quatre, cinc o sis anys —insisteixo que també parlo de memòria.

Per altra banda, precisament amb el nou esquema de la CIRIT que el Conseller ha exposat, doncs, una de les primeres decisions que caldrà prendre és amb quins aspectes la recerca encara volem que vagi més enllà i, evidentment, un d'aquests aspectes pot ser l'agrari o agro-alimentari. Pensem que Catalunya, en aquest sentit, tant en promoció primària com sobretot en indústries de primera i sobretot de segona transformació de productes agraris, doncs, és on tenim la constitució més important de tot l'Estat, gairebé el 50% de les indústries alimentàries de segona transformació estan a Catalunya, moltes d'elles són multinacionals, però ja comencen a fer alguna recerca aquí; l'IRTA té molta cura, precisament, de la relació amb el món industrial i productiu, té molts convenis i també ell mateix entra en contacte amb la universitat. Per tant, jo crec que en aquest terreny ja és molt el que es fa, és un dels capítols importants, perquè ho hem pogut fer nosaltres des de la Generalitat i, evidentment, es pot incrementar.

Li podria dir més detalls, però si em permet una petita, una al·lusió, ja que jo sóc catedràtic de nutrició i bromatologia i, per tant, també conec aquests temes una mica per ofici, jo sé que en temes tan importants per a Catalunya com la mateixa avellana, s'hi està treballant en aquests moments des de bastants llocs, per iniciativa de l'IRTA; entre altres, per exemple reaprofitar aquest producte, fins i tot per promocionar-lo des del punt de vista dietètic. No fa massa van sortir a la publicitat unes dades fetes a la Facultat de Medicina de Reus, d'uns treballs fets a

Reus—se'n fan també a Barcelona, no el voldria avorrir, perquè això ja sortiria d'aquest marc. Però, jo crec que s'estan fent moltes coses, tant de bo hi hagués hagut transferències en altres temes com les que hem tingut en el tema agro-alimentari, que em sembla que la Generalitat ha sabut fer-ho molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Vernet vol repreguntar? Gràcies.

El Sr. VERNET: Senzillament agrair la resposta. Bé, molt del que ha estat exposat aquí ho hem estat constatant, principalment i especialment potser, amb tot el problema relacionat amb la fruita seca i l'avellana, no? Malgrat tot, calen doncs, uns esforços i a veure si entre tots podem tirar endavant, podem desenvolupar i podem aixecar el món agrari, prou deprimit.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Magí Cadevall, la pregunta del senyor Magí Cadevall, pot formular-la.

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies, senyor President. Honorable senyor Conseller, la meua pregunta és si amb la reestructuració que ens ha explicat de la CIRIT s'intenta complir millor els objectius de la seva creació.

Si em permeten una anècdota personal, jo diria que quan vaig entrar en aquest Parlament, em vaig trobar amb una situació kafkiana. La meua primera interpellació va ser sobre el tema d'investigació científica i em va sortir a respondre el senyor Conseller de Governació, amb molt bona voluntat, naturalment. Quan explicava a algú de fora de Catalunya aquesta situació, quedaven una mica allucïnats, no? De dir: «bé, com és que a Catalunya...» Evidentment, suposo perquè representava el President de la Generalitat. Què passa? que la CIRIT era una illa perduda, aïllada, jo penso que no hi havia cap coordinació de les activitats interdepartamentals, no hi havia cap programació de prioritats, encara que s'havien fet unes resolucions, que no es poden complir, que intentaven fer-ho, i es feia el que anomenaven molts científics a Catalunya, «la política de la repartidora». Es poden donar excuses per aquesta situació, jo penso, de totes maneres, que s'ha millorat molt. És a dir, la reestructuració podrà contribuir a millorar més, però s'ha millorat en aquest terreny, no només perquè s'ha incrementat el pressupost, s'han establert també nous programes bastant quantiosos; però si em permeten, jo diria que algun defecte, potser per herència d'aquesta tradició antiga de la CIRIT, encara subsisteix.

Jo no acabo d'entendre alguns programes molt petits, és a dir, amb poca quantitat i poc usuals; en penso que potser, en lloc d'una dispersió de programes, caldria fer unes prioritats. En citaria de la memòria que ens han entregat de l'any 90, només un: «Ajuts als departaments universitaris o centres públics per sufragar despeses de publicació en revistes especialitzades estrangeres». Bé, aquí em trobo que diuen que han gastat 1.173.898 pessetes, en vint ajuts, que ja em sorprèn una mica, suposo que està ben donada la xifra, però com que veig que surten ajuts de 15.000 i 30.000 pessetes, a mi gairebé fent aquesta mitjana de 30.000 em sortiria que per vint ajuts correspondrien unes 600.000. Bé, potser hi ha alguns ajuts més importants, però jo em pregunto: bé, quan ha costat als departaments que han sol·licitat l'ajut, perquè, aleshores, doncs, d'un professor, d'un administratiu compten... Quan ha costat a l'Administració, Conseller, aquestes ajudes? I veuríem, bé, que no correspon l'esforç fet, segurament, amb el fruit.

I parlant amb departaments diuen: bé, és que nosaltres tenim moltes necessitats en projectes d'investigació, però la publicació és la cua que en tot cas ja la considerem inclosa en el programa i no podem perdre massa temps per sol·licitar ajuts de 15.000 pessetes. Bé, potser de totes maneres, encara que alguns departaments es queixen, és que n'hi ha alguns altres de més pobres que ells, no? on aquestes 15.000 pessetes poden ser una sol·lució. Bé, això ara només per dir que s'ha canviat molt, però que per mi encara hi ha una certa dispersió de programes.

Bé, de totes maneres, el sentit de la pregunta era expressar la meua coincidència amb els objectius que s'han manifestat: l'elaboració d'un pla de recerca. Em sembla molt bé la col·laboració amb el Consell d'Investigació Científica des d'una actitud realista i al marge de contenciosos que hi hagi em sembla molt, també, perquè el que importa és que el màxim de diners per a la recerca vingui a Catalunya; alguna cosa que s'ha dit de segon nivell, de coordinar programes interdepartamentals o fer un gabinet d'estudi per assenyalar prioritats; tot això em sembla molt bé, i només haig de dir que espero que aquests propòsits es compleixin. I si he començat amb la pregunta a l'inici és perquè bé, potser només expressar el que ens toca una mica a l'oposició, en aquests casos, fins i tot, que estem d'acord, potser fer una mica de crítica, i bé, potser s'hauria pogut fer tot això una mica abans.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Per contestar, el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER: Gràcies, senyor Cadevall, jo li agraeixo una altra vegada les seves paraules i la crítica, perquè aquesta realment és la missió de l'oposició: la crítica, sobretot si aquesta és constructiva com la que fa en aquests moments el senyor Cadevall.

No hi ha dubte que tots estem convençuts que la CIRIT mereixia una reestructuració. De tota manera, jo li voldria recordar que quan es va crear la CIRIT es va fer amb uns plantejaments que no són els actuals; és a dir, repeteixo la història que he explicat abans, es va fer la CIRIT com a possible «recipiendària» dels traspassos que havien de venir, que segons assenyala l'article 9 de l'Estatut—ho repeteixo—la Generalitat té competència exclusiva, i semblava, en aquells moments, que havien de venir transferits una sèrie d'instituts que no han estat després transferits.

De tota manera, és bo de rectificar i d'anar-ho millorant. Jo penso que no solament aquests anys, sinó que fa molt de temps que la CIRIT ha funcionat clarament millor en l'àmbit universitari i no universitari i, jo li voldria remarcar també, al senyor Cadevall, que en aquestes converses que hem tingut—llargues i duradores—sobre el que s'havia de fer amb la CIRIT, una cosa que ha predominat sempre, en el si d'aquestes deliberacions, és que malgrat la petitesa relativa dels recursos que fins ara ha manejat la CIRIT, entre el món científic català, la CIRIT no té una fama de repartidora, sinó que té una fama merescuda que ha fet algunes coses importants. I, per exemple, en el Programa de Química Fina, al qual s'ha referit abans un dels que ha intervingut, penso que és una cosa realment molt important i ben anterior a la reestructuració de la CIRIT, i fins i tot al fet que la CIRIT depengui del Departament d'Ensenyament, perquè això es va iniciar ben abans encara.

És evident que hi poden haver defectes, és evident que si volem modificar-la és per fer-la més operativa encara, i pel que fa

a les publicacions, jo també li podria dir alguna cosa, però penso, de tota manera, si m'ho permet el senyor President, que valdria la pena que el Vice-president de la CIRIT expliqués alguna cosa sobre la política d'ajudes a publicacions que fa la CIRIT.

El Sr. PRESIDENT: Pot prendre la paraula, el senyor Abel Mariné.

El Sr. VICE-PRESIDENT DE LA CIRIT: Gràcies, President i gràcies Conseller. Sí, és que aquest és un tema, que no solament per la meua condició de Vice-president de la CIRIT, sinó perquè sóc un professor universitari que coneix el món universitari. Miri, senyor Cadevall, a vegades, publicar alguna cosa en alguna revista d'una certa entitat pot representar fàcilment per a un grup, trenta, quaranta o cinquanta mil pessetes; en les revistes internacionals de pes, per publicar-hi, has de pagar trenta, quaranta o cinquanta dòlars la plana, si t'ho volen!, després de passar per un comitè d'avaluació prou rigorós.

Si un país —i en aquest cas Catalunya— vol tenir una presència en el món científic internacional —i la té i en molts àmbits, ja la tenim i de fa temps, i en part gràcies a la CIRIT i en part gràcies que tots els investigadors o en gran part, doncs, ja fa molt temps que treballen molt— doncs, ha d'aconseguir publicar en aquests tipus de revistes, perquè després, fins i tot, fins i tot això arriba a repercutir, fins i tot en els sous dels professors universitaris dels investigadors, com vostè ja sap, per un tema d'avaluació que s'ha fet a nivell de tot l'Estat per a aquestes qüestions, i a vegades aquests diners, que vistos dintre d'un pressupost global de recerca no són molts, els grups universitaris, a la millor no tenen partides on incloure-ho. Jo en conec molts, i segurament que vostè també, de professors que s'ho paguen de la seva pròpia butxaca; fins no fa gaire s'havien de pagar de la seva pròpia butxaca traduir a l'anglès si no el saps prou bé, si no ho fas amb l'anglès que els agrada o no els agrada, etcètera, etcètera.

Una publicació correcta en l'àmbit que en podríem dir «ciències experimentals», en el sentit més ampli del terme, en una revista internacional no surt per menys de trenta, quaranta o cinquanta mil pessetes, que no pots introduir amb un... perquè per exemple els ajuts, no hi havia, fins ara no hi havia cap més fórmula per introduir-hi això, ho podries fer d'una altra manera, però llavors t'ho haves de perdre per una altra partida. Per tant, són pocs diners, és encara no fa massa que s'ha fet, però ja comença a haver-hi bastant més gent que ho demana, dels que fins ara ho demanaven, i això és una partida que haurà de créixer, perquè... i d'acord que és petita comparada amb moltes altres, i potser si anéssim tan folgats de moltes coses, això podries —valgui l'expressió— encabir-ho en alguna altra partida; però, és prou significatiu del que es vol fer, precisament, des d'aquí, que és estimular la presència de Catalunya en les revistes internacionals, com fins ara més o menys es venia fent, però a un preu que cada vegada és més car, perquè en pocs anys aquest capítol petit, per a un grup de recerca d'una certa entitat que publica dos o tres publicacions, això que ara per presumir d'anglès en diem *papers*, a l'any, doncs, li pot representar fàcilment cent o cent-cinquanta mil pessetes; quan penses que els que publiquen això són becaris o doctorands que cobren aquelles beques que abans alludia el Conseller, doncs, els diners que tenim per a pràctiques o per a altres capítols a la universitat, tampoc els pots distreure per a això.

Per tant, és un ajut que és proporcionalment petit, però que no té res de repartidora, és molt orientat, perquè des de la CIRIT s'avalua bé, evidentment, a quines revistes es publica i amb què justifiquen les despeses per a aquest tipus de capítol.

Jo crec que, precisament —i va ser una idea col·legiada de la CIRIT—, em sembla que és un capítol prou interessant, quantitativament petit, però qualitativament, jo em sembla que és prou important, i que creixerà. Cada vegada hi ha més gent que ho demana, perquè cada vegada hi ha més gent que ho publica, «publicar o morir», com es diu en el nostre àmbit —i vostè ho coneix molt bé això. I en les revistes, almenys els que hem de publicar fora, perquè només amb les revistes d'aquí no tens ni prou difusió ni prou prestigi, és pràcticament imprescindible.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies...

El Sr. VICE-PRESIDENT DE LA CIRIT: Quant a publicacions.

El Sr. PRESIDENT: Vol repreguntar, el senyor Cadevall?

El Sr. CADEVALL: Només, perquè no s'interpreti malament, sobre el tema aquest de les publicacions, que volia ser un exemple, que no s'entengui en cap moment que estava en contra de la publicació en revistes estrangeres, sinó que els departaments consideraven que això potser havia de ser la cua, i estar englobat en altres ajuts en la investigació, que no pas fer-ho aïlladament, i en un acte administratiu aïllat.

De totes maneres, si es fa aquesta política, més aviat aleshores el que penso que cal fer és que ha de créixer, el que no es pot és mantenir un programa que té només vint beneficiaris, sobretot amb quantitats tan petites; si fossin vint empreses amb grans projectes d'investigació, seria molt.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. La darrera pregunta la formula la senyora Teresa Ribes, senyora Teresa Ribes.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Honorable senyor Conseller, heu parlat reiteradament durant la vostra intervenció de la gran importància que té la recerca per al desenvolupament dels pobles i el seu futur, així com de les accions que en aquesta línia es fan en el món universitari. Donat que la millor edat per a la formació de les persones, així com de l'afermament de la seva personalitat, dels hàbits d'estudi, capacitat d'anàlisi i d'investigació és la dels primers anys de la seva vida, voldria saber si el Departament té previst fer alguna acció en aquest camp dintre de l'ensenyament no universitari?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Per contestar, el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER: Gràcies, senyor President, gràcies senyora Ribes, la CIRIT també fa accions en aquest camp i li prego al senyor President que passi la paraula al Vice-president, senyor Mariné, que li ho explicarà amb detall.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Mariné que parli.

El Sr. VICE-PRESIDENT DE LA CIRIT: Gràcies, senyor President. Suposo que la seva pregunta es pot resumir dient una mica què es fa des de la CIRIT per estimular o premiar la recerca en els nivells no universitaris i per part dels alumnes dels nivells no universitaris, per dir-ho així.

Des de... em sembla que va ser una de les primeres coses que va fer la CIRIT, em sembla que és creat del mateix any 80 —si no ho recordo malament— el que es diu Premis CIRIT a la Joventut, que, precisament, eren uns premis que es fan per a activitats de recerca, sigui experimental o no experimental, porta-

des a terme a centres d'ensenyament secundari de tot Catalunya, normalment, evidentment, orientades per un professor, individualment o col·lectivament presentades, i que tenen ja una presentació de candidats força abundant i que es fa des de fa força anys i que... i li'n comentaré una altra, que són les Trobades amb la Ciència.

Les Trobades amb la Ciència són una de les operacions de la CIRIT, potser —dic «una de les», perquè en podria dir algunes altres—, doncs, un alt rendiment des del punt de vista del cost que tenen i de la repercussió que tenen. Jo havia tingut ocasió, com a vice-president, de visitar-ne algunes *in situ*, precisament, i de veure com, amb la col·laboració normalment de professors universitaris, que són els que ho animen i ho mouen, estudiants de centres d'ensenyament secundari —de formació professional o d'instituts de batxillerat— de Catalunya fan una trobada d'uns dies en una localitat determinada —això està escampat per tot Catalunya— i tracten temes des de coneixement del medi ambient —i ara en recordo un que vaig veure de la vora aquest estiu— i alguns altres, que els ajuden, precisament, a estimular-los l'esperit de crítica, d'imaginació, de cultiu de la intel·ligència, que és la recerca.

Aquestes operacions, que a vegades vistes —i ho dic perquè algun comentari, jo l'havia sentit en aquest sentit— de fora poden semblar que és una mica, doncs, gairebé folklòric —perquè a última hora això no és recerca, la recerca seriosa és la que fem a la universitat i en altres centres de recerca públics i privats—, a la llarga resulta que sí que és molt seriós, perquè després això té tota una repercussió durant tot el curs i posa els estudiants en contacte directe amb temes de recerca. Encara que sembli una mica retòric, potser, fins i tot, pot arribar a despertar vocacions.

Per tant, en aquest sentit, jo crec que si fem... sí que li haig de dir que aquí tenim dificultats per, des d'un punt de vista econòmic, atendre les peticions que hi ha perquè són creixents. I no simplement creixents per part dels alumnes, sinó també creixents per part, per exemple, d'ajuntaments que ens ajuden a fer

aquestes Trobades amb la Ciència en diferents llocs de Catalunya, que en volen fer més i no en voler fer una, sinó que en volen fer una, dues i tres i quatre, perquè entre altres raons també contribueix... Pensi que això és d'aquelles activitats en què ens podem —no sé si l'expressió és massa afortunada—, però, vull dir, permetre el luxe que sigui una activitat a nivell d'àmbit de Països Catalans, perquè en aquestes Trobades amb la Ciència, doncs, ve gent del País Valencià, ve gent de Mallorca que ve a Catalunya, que entra en contacte directe amb altres alumnes dels llocs de Catalunya i amb temes de recerca. Vull dir que facilita un intercanvi, una permeabilitat, que tant de bo la poguéssim tenir —com algunes coses ja les tenim, però potser no totes— en molts altres àmbits.

Per tant, jo... i, a més, és un tema a créixer, a créixer, perquè ja li he dit, les sol·licituds són..., superen les possibilitats que nosaltres tenim d'atendre-les quant a les Trobades amb la Ciència, sobretot. I uns treballs d'un nivell, alguns han sigut publicats i francament apreciats i, fins i tot, dintre del món iniciat. Ara li podria dir, fins i tot, algun títol en concret que s'edita dels resultats de Trobades amb la Ciència, que en alguns casos han sigut utilitzats en assignatures de primer cicle d'ensenyament universitari com a material de pràctiques; un de la cafeïna, per dir-ne un de molt concret que ara recordo.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abel Mariné. La senyora Teresa Ribes, vol repreguntar?

La Sra. RIBES: Només per agrair la resposta, dir-los que celebren molt totes aquestes actuacions; els encoratjo a continuar-les, a tirar-les endavant i, si pot ser, doncs, els pregaria que —ja sé la manca que hi ha de disponibilitats pressupostàries, però en el cas que es poguessin ampliar—, si es podria fer una ampliació cap als primers anys de primària o de secundària obligatòria.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies; vol contestar? No. Doncs, amb això hem acabat aquesta sessió d'avui. Donem les gràcies al senyor Conseller, a totes les persones que l'acompanyen.

(S'aixeca la sessió a un quart de set de la tarda.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

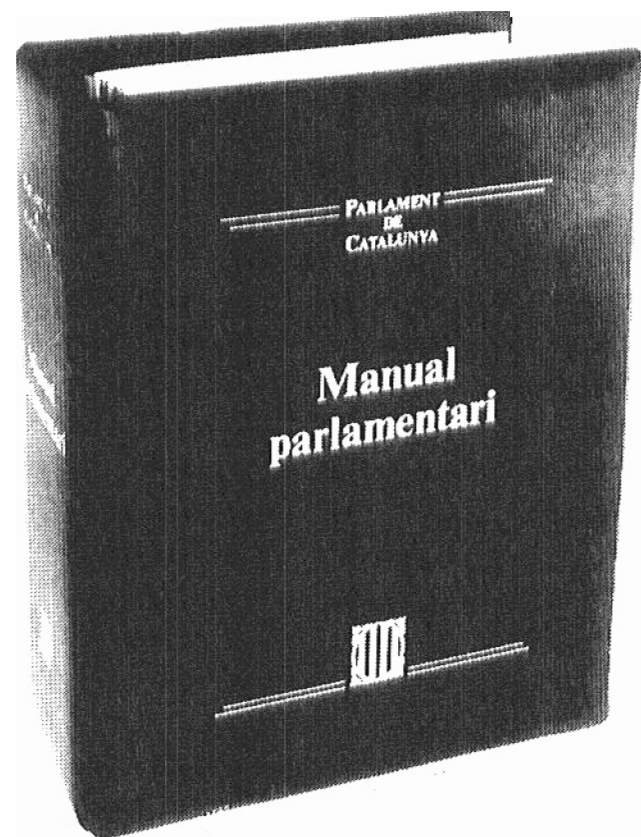
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Òrdia de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté: A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític) A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític) A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític) A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté: A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté: A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i religadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19 ..

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per (gir/xeu al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-3.468-82. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Imprès per Multitext SA Diputació 113-115. 08015 Barcelona

